உ

கடவுள் துணை.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

சரித்திர சங்கிரகம்.

பதினோராந்திருமுறையில் ஷெசுவாமிகள் அருளிய

பிரபந்தங்கள்.

தனித்து வழங்கும்

திருப்பாடல்கள்.

அருட்புலம்பல்.

பத்திரகிரியார்

மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்.

இவற்றின் உரையுடன்

மதராஸ் டைமண்ட் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சாதாரணஹு தனுரவிமீ
1911.

All Rights Reserved.

திருவொற்றியூர்.

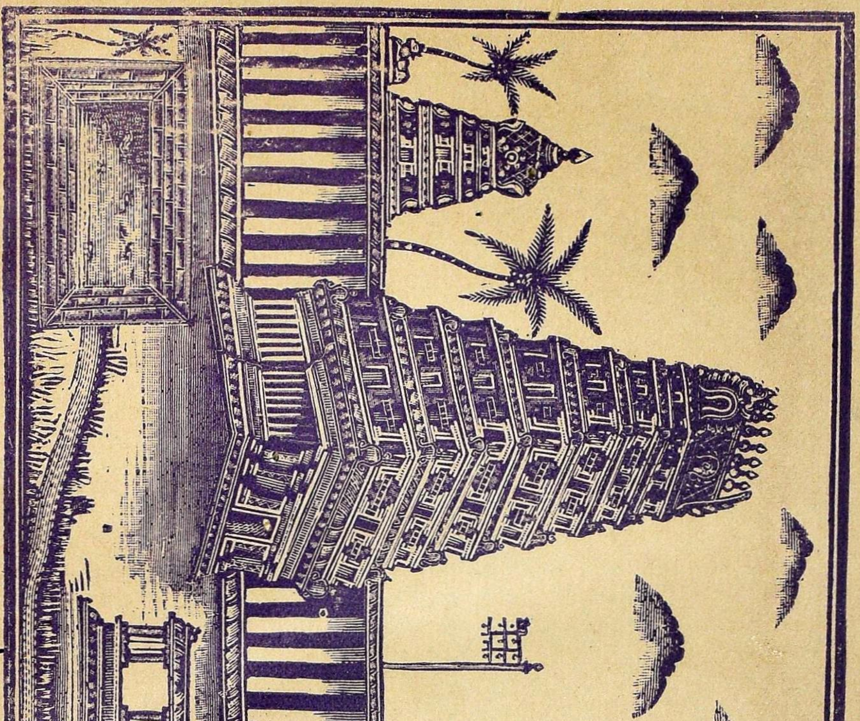

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காணாடுகாத்தான் நகரத்துச் செட்டியார்,

சிதம்பரம் முனிசிபல் சேர்மன்,

ஹானரேபில்,

S. RM. M. இராமசாமி செட்டியார் அவர்கள்

செய்ந்நன்றி ஞாபகார்த்தமியற்றிய

வாழ்த்து.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பெண்காட்டு வாமமுடன் பிரசக் கொன்றை
பிறைகாட்டு செஞ்சடிலம் பிறங்க வன்னிக்
கண்காட்டு நுதலெழிலுஞ் சனக மேருக்
கவின்காட்டு விற்கரமார் கடவுண் மேய
வெண்காட்டு நகருதித்த பட்டி னத்தார்
மேதகையோன் விரியுலக மொடுங்கச் சொற்ற
பண்காட்டு பிரபந்த வுரைப்ப திப்புப்
பலவகையா விடருறவப் பான்மை நோக்கி. (1)

நங்கடவுட் கன்பரென்றுங் கற்றோ ரென்று
நம்மரபி னவரென்று நலம்பா ராட்டு
சங்கரலிங் கப்புனிதன் பீ. ஏ. பட்டந்
தரித்தாங்கி லத்தினுடன் றமிழுந் தேர்ந்தோன்
மங்கலிலா அன்புருவன் ஹிண்டு பேபர்
வரையுதவி யாசிரிய வள்ளல் சூழ்ந்தே
அங்கணன்றன் றளியினுக்குச் சிவகோ சங்க
ளமைதலினா லதுமுற்ற வகத்தே முன்னி. (2)

எல்லையிலாக் களியுடனே யெவர்பாற் செல்வ
மெவரேற்கும் புண்ணியமா மிஃதென் றோர்ந்து
தில்லைநகர்த் தருமகருத் தத்து வஞ்செய்
சீர்த்தியுட னம்பலப்பொன் முகடு வேய்ந்தோன்
இல்லையெனா தெவர்க்குமன்ன தானஞ் செய்வோ
னிணையின்முனி சிபல்சேர்ம னென்ன நின்றோன்
தொல்லைவரு நல்வினையால் ஹான ரேபில்
துலங்குறுபட் டங்கொண்ட தூய்மை யாளன். (3)

யாவைவள மெனப்படுமவ் யாவும் பல்க
யாண்டுளயாந் தருந்தமது விழைவைக் கூறக்
காவைநிகர்த் தவர்க்கருள் கானாடு காத்தான்
கவினகரத் தனதனெனும் இராம சாமிக்
கோவையிது செயற்குரிய கோமான் சீமான்
குணவாளன் கருணைவிழி துன்றா னென்னா
நாவையவன் புடையசைப்பச் செவிக்கொண் டானாய்
நற்கரும மெனவிரும்பி நலம்பா ராட்டி. (4)

வாடுபயி ரினுக்கொருகார் மேகம் போலும்
வந்தடைந்தோர்க் குயர்கற்ப தாரு போலும்
வீடுயிர்க்குப் பிழைப்பூட்டு மமிழ்தே போலும்
விழைவுற்றோர்க் கருள்சுரக்குஞ் சுரபி போலும்
நாடுமவர்க் குதவுசிந்தா மணியே போலும்
நல்குரவு தவிர்க்குமிரு நிதிபோ லுந்தன்
னாடுவரு மென்மருகன் குமார வேலா
யுதனுக்கோ ரன்னையன்பி னுயர்ந்தான் போலும். (5)

தந்தையின்பேர் வகிதகைமைக் கேற்ப போலுந்
தாகமது தவிர்மந்தா கினியே போலும்
சிந்தையுவந் துரைப்பதிப்பு முற்றும் வண்ணஞ்
சேர்ந்தவனுள் ளங்களிக்க யான்க ளிக்க
வந்துரைத்த சங்கரலிங் கக்கோ மான்றன்
மனங்களிக்க வாசிப்போ ரகங்க ளிக்க
இந்தமகி தலங்களிக்க விறைக ளிக்க
இருநூறு வெள்ளிதந்தான் என்றும் வாழி. (6)

சென்னைக் கிரிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரா யிருந்தவரும்,

சிவபராக்கிரமம் சிறப்புப் பெயரகராதி முதலியன வியற்றியவரும்,

சிவமஹாபுராணம் மொழி பெயர்த்தவரும்,

காசிகண்டம் திருவிளையாடற்புராணம் விநாயகபுராணம் இவற்றின்

உரையாசிரியரும், சைவப்பிரசாரணருமாகிய

ஈக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

அறிஞர்களே!

நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வாகிய மோக்ஷானந்தத்தை நம்ம னோரெய்திக் கடைத்தேறும் வண்ணம் இத்தண்டமிழ்நாட்டில் திருவவதாரஞ் செய்த ஞானவித்துக்களிலொருவராய், தத்துவராயர் ஒழுவிலொடுக்கநூலுடையார் தாயுமானவர் முதலிய மேதாவிகளால் துதிக்கப்பெற்றவராய், இலக்கணக் கொத்து முதலியநூல்களில் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற இலக்கியக் காரராய் உண்மைத்துறவியாய் விளங்கிய திருவெண்காட்டுப் பிள்ளையாராகிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் புராணத்தை உரையெழுதுவித்து முன்னர்ச் சஞ்சிகை ரூபமாக யான் வெளிப்படுத்தியது பலருமறிந்தவிஷயமே.

அதன்பின்னர், ஷை சுவாமிகளாற்றிருவாய்மலர்ந்தருளப் பட்டனவற்றில் சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள், சோமசுந்தரப் பெருமானருளிய திருமுகப்பாசுரத்தை யாதியாகக் கொண்ட பதினோராந்திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கோயினான்மணிமாலை முதலிய ஐந்துபிரபந்தங்கட்கும், அவராற்றனித்தனி அவ்வவ்வமயங்களிற் பிரசாதித்த தனித்திருப்பாடல்கட்கும், அருட்புலம்பலுக்கும் உரையெழுதுவித்துச் சஞ்சிகைரூபமாக வெளியிடக்கருதியபோது, ஷை பிரபந்தங்கள் உரையிடப்பட்டுள்ளனவெனக் கேள்வியுற்று, அவற்றை வருவித்து நோக்குகையில், திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதியில் முப்பது திருப்பாடல்கள் உரையியற்றப்படாதிருத்தல் கண்டு அவற்றையும் முற்றச்செய்ய முன்னினவனுகி, சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஆனூர் சிங்காரவேலுமுதலியாரைக் கொண்டு ஷை ஐந்துபிரபந்தங்கட்கும் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணங்களோடு பரந்த விரிவுரை யியற்றுவித்து, அவற்றின் பின்வரத்தக்க தனித்திருப்பாடல்கட்குச் சென்னை நகரத்துச் சில செந்தமிழ்வித்துவ சிகாமணிகளால் உரைசெய்வித்துச் சஞ்சிகை ரூபமாக நடத்தி முடித்தனன்.

இவை இன்னணம் முற்றுப் பெறுகையில், மத்தியார்ச்சுனமாகிய திருவிடைமருதூரிற் சிற்சோதியி லைக்கிய மெய்திய பத்திரகிரியாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பலும் இதிற் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்று, சென்னை நகரவாசிகளாய், என்பால் அன்பு மிக்கவர்களாய், தள்ளப்படாது கொள்ளத்தக்க சொல்லேற்ற முடைய சில நண்பர்கள் விரும்பிய வண்ணம் கருத்துரை யெழுதிச் சேர்த்து, செய்யுள் அட்டவணையையும் உடன் கூட்டி, புத்தகமுகப்பில் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் சரித்திரசங்கிரகம் நன்னடையுறவெழுதியமைத்து ஒருவாறு முடித்தனன்.

முந்தித்தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடற் றிரட்டினுக்குமெய் கண்ட விருத்தியுரை செய்து தந்த சித்தாந்த சரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்கள், இந்நூலச்சிட்டு வருகின்ற காலத்து அவ்வவ் வமயங்களின் எனக்கு வேண்டிய பல உதவி செய்தமைக்கு நான் எக்காலத்தும் அவரை மறக்கற்பாலதன்று.

யான் தனிகனல்லனாயினும் முயற்சி திருவினையாக்குமென்ற முதுமொழியை விடாதுப் பற்றிப் பல்லாற்றானும் வருந்தி முடித்தனன். இதன் உரை யெழுதுகைக்கு நான் கொடுத்த ஊதியம் சொல்பமாயினும் அன்போடெழுதிக்கொடுத்த கல்வி வாணர்கட்கு என்வந்தனஞ் செலுத்துகின்றேன். இவ்வுரைப் பதிப்பைமுட்டின்றி முடியுமாறுசெய்த எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீநடராஜ பதியின் திருவருட் பிரசாதத்தை வாழ்த்தித் துதித்து வணங்குகின்றேன்.

☞ திருவெண்காட்டடிகள் பிரபந்த முழுமைக்கும் உரைவிரும்புவோர் இப்பதிப்பினையே வாங்குதல் இன்றியமையாததாம் ஏனெனில் இதின் ஒருபகுதியாகிய திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதியில் 30 பாடலின் உரை பிறபதிப்புக்களில் காணப்படமாட்டா இதில் மட்டுமே காணப்படும். இவ்விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. சுபம்.

இங்ஙனம்:

சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபையிலொருவரும்

சைவநூலுரைப் பிரசாரணருமாகிய,

☞ ஸ்ரீ - குமாரவேலாயுத முதலியார்.

சென்னை,
சாதாரணஞூ தநுர்ரவி. }

சாத்துகவிகள்.

தமிழ்ப்பிரம சூத்திராசிரியராகிய
மறைத்திருவன் - சுவாமி, விருதை - சிவஞான யோகிகள்
இயற்றியது.

அன்புருவ மாகியபட் டினத்தடிகள் வாய்மலர்ந்த வருமெய்ந் நூற்குக்
கன்னலெனச் சிங்கார வேலறிஞன் றந்தவுரை கணித்தார் வத்தால்
இன்பநிலை யடியவர்தம் மேவலெனத் துணிந்துபுரி யியற்கை பூண்ட
சென்னைநகர்க் குமாரவே லாயுதமா லச்சியற்றிச் சிறப்புற் றானே.

சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்
பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியா ரவர்கள் இயற்றிய,
பன்னிரு சீர்க்கழி நெடில் விருத்தம்.

தவராஜ சிங்கமெனத் தாபதர்க ணணிவியக்குந் தனிமை வாய்ந்த
தக்கதிரு வெண்காடர் பிரபந்த மாட்சியினைத் தகவாச் சூழ்ந்து
நவமாக விருத்தியுரை சித்தாந்த நயமுடனே நலக்கச் சொற்றான்
நண்ணுமிலக் கியவிலக் கணமுற்று மொருங்குணர்ந்த நல்விற் பன்னன்
தவபான விற்களுலு மானூர்சிங் காரவேற் றகுமே தாவி
தனித்தவப் பெருநூலெங் கணும்பரவக் கலைவல்லோர் சந்தோஷிக்கக்
கவலாநெஞ் சுறுமிரா மச்சாமி தவமுஞற்றிக் கனிவி னீன்ற
காதலன்கு மாரவே லாயுதனச் சினிலேற்றிக் களித்திட் டானால்.

சென்னை-வேப்பேரி
எஸ். பி. ஜீ. ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
கா. நமச்சிவாயமுதலியாரவர்கள்
பாடியது.

மைகண்ட னடிக்கமலக் கெழில்வண்டா மெனமருவி மகிழ்ந்து போற்றி
மெய்கண்ட சிவஞானச் செழுந்தேறல் வாய்மடுத்து மேலுந் தேக்கிப்
பொய்கண்ட வெம்மனோர் பவப்பிணியை யிரித்திடுவான் பெரிது நாடிக்
கைகண்ட மருந்தென்னப் பல்லரிய பிரபந்தங் கனிவிற் றந்த

செய்யதவ வெண்காட ரடிபரவி யவாருளுந் திருப்பாடற்கே
செய்யவுரை செய்தனனால் சிங்கார வேலனெனுஞ் செந்நாவல்லோன்
உய்யுவுல கினரதனை யச்சுவா கனமேற்றி யுலவத் தந்தான்
துய்யமனத் தினன்குமர வேலாயுதப் பெயர்கொள் சுகுணன் மாதோ.

திருநெல்வேலி ஜில்லா
எட்டயபுரம் சமஸ்தான வித்வான்,
திருமயிலை - வி. சுந்தரமுதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

விருத்தம்.

சங்காழி மருவுசா விரிசங்க மத்துறையாந் தலத்தி லில்லந்
தங்காமற் றுறந்தபர சிவஞானி வெண்காடர் சாற்று நூற்குச்
சிங்கார வேற்புலவ னுற்சறந்த விரிவுரையைச் செவ்வே யாற்றிச்
மங்காமற் பிரசுரித்துக் குமரவே லாயுதமால் வழங்கி னானால்.

சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
கோ - வடிவேலுசெட்டியாரவர்கள் இயற்றிய,
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சித்தநிலை திரியாது திகழ்ந்துசிவா நந்தத்தேன் றெவிட்டா துண்டு
முத்திநிலை நின்றருள்பட் டினத்தடிக ளுலகுய்ய மொழிபா டற்குப்
பத்திநிலை யுற்றுப்பன் னூலோதித் திறம்பெற்ற பண்ப னாகி
யொத்துநிலை பெற்றிடுசிங் காரவேற் பண்டிதனே ருரைகண் டானால். (1)

அவ்வுரைகண் டார்கலிசூ ழவனியின்க ணன்பினெறி யமைந்த சைவர்
செவ்விதெனச் சிரந்துளக்கச் சீர்செறுவேளா ளுளர்குளச் செல்வ னான
தெவ்வனுமி ராமசா மிப்பெயரான் றிருக்குமரன் சிவன்பா லன்பான்
குவ்வினிற்பேர் குமரவே லாயுதன்ற னச்சிட்டுக் குலவி னானே. (2

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான் வண்ணக்களஞ்சியம்
காஞ்சி - நாகலிங்க முதலியாரவர்க ளியற்றியது.

திருவருட்பெ ருஞ்செல்வ ராகியவெண் காடருட் டெய்வ ஞானத்
தருவெனுநற் பிரபந்தந் தனக்கொருவி ருத்தியுரை தகவாயானூர்
வருமுயர்சிங் காரவே லுவலன்ற னியற்றிட்டான் மகிழ்வா யஃதைத்
தெருள்வளா குமாரவே லாயுதனச் சினிலேற்றித் திகழ்வித் தானால்.

சென்னைக் கிறித்தவ கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த
வா - மகாதேவ முதலியா ரியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருத்திகழு மந்நாடுங் கருத்திகழுந் துறவிகளுட் டலைமை சான்ற
கருத்திருகு பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பிரபந்தங் காட்டு முண்மை
யருத்தியுடன் சைவருளங் கொளவளித்தான் றிருத்தமுற வழகி தாக
விருத்தியுரை சிங்கார வேலென்னும் வேளாளன் மேதக் கோனே. (1)

மற்றதனை யச்சேற்றி மகிதலத்திற் புகழ்நிறீஇ மாண்புற் றூனா
னற்றமிழி னருமையெலா நன்கறியு மொருவ னும்மை நற்ற வத்தாற்
சொற்றழையு மிராமசா மிக்குரிசின் மகனாகத் துலங்கப் பெற்றோ
னூற்றவிருங் குமரவே லாயுதனென் பான்பூதா ருதித்தோன் மாதோ. (2)

மதராஸ் பியர் ஆபீஸ் டிராபிக் ஓவர்சீயராயிருந்த வித்துவான்

மோசூர் - முனிசாமி முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்சான்ற கொன்றையணிச் செஞ்சடைப் பரமனது திருவடிப்பற் றன்றியே
திகழுமிவ் வலகினிறை செல்வங்க ளியாவ்வயுஞ் சிந்தனையி லாதொழிந்த
பார்சான்ற வெண்காடர் பகரருந் தனிகளைப் பண்பினிற் போற்றுநாளிற்
பாங்காகச் செய்தருளும் பிரபந்த மாட்சியினை பன்னரும் விருத்தியுரை யில்
ஏர்சான்ற சிங்காரவேற் பெயர்கொணுவல னிருவினை யிரிங்கோடகல்
லின்பமுடன் றந்தன னன்னவ னீடேழி யிந்நிலன் றனில் வாழிநற்
பேர்சான்ற குமரவே லாயுதச் சுகுணனதைப் பேசுபா வலர்மகிழவே
பேணரிய பிரியமுட னச்சுவா கனமேற்றிப் பெட்புற வளித்தானரோ.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான் செங்கற்பட்டு

அரங்கசாமி நாயகர் அவர்களியற்றியவை.

புணையரனூர் மலரடியென் றறிந்துலக மருளகற்றிப் புனிதமெய்தி
யிணையகன்ற விரனீடும் பட்டினத்துப் பெருமானூரிசைத்த வேதத்
தணைகடந்த தமிழ்க்கடலிற் சிங்காரவே லறிஞனறிவா மத்தாற்
றுணையிகந்த வமுதெடுத்துப் புலவர்செவி யூற்றியிசை சூடினனால். (1)

அன்னவன்செ யுரைபலரு மோதுதற்கே யாதரத்சா லச்சியற்றிப்
பன்னருஞ் சீர்திறை கொண்டான் கறைகண்டனன்பர்வழிபணிந் தொிற்பான்
முன்னமரர் துயர்களைந்த முதல்வனடி மறவாதான் முயற்சிக் குன்றா
னன்னயஞ் சேர்குமாரசாமிப் புலவனவன் பெருமை நவிலப்பாற்றே. (2)

இந்நூலச்சிட்டார் சிறப்பு.

சென்னைக் கிறிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்,
உரையாசிரியரும், சைவப்பிரசாரணருமாகிய
ஈக்காடு - இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள் குமாரர்

ஈக்காடு - சபாபதி முதலியா ரவர்களியற்றிய

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மன்னியநஞ் சிவபெருமானினைமலர்த்தாள் சிந்தையினின்வைத்துப்போற்றி
வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தபட்டி னத்தடிகள் வாய்மலர்ந்த
தன்னிகரில் பாவினுக்கோர் விருத்தியுரை யியற்றவதன் றகைமை நோக்கித்
தரணியுளோ ருளமகிழ்ந்து கண்களிக்க வச்சிட்டுத் தலைமையுற்றான்
பன்னரிய கீர்த்தியெங்க ணும்பரவ வேயிலைக்கும் பான்மை பெற்ற
பகர்தொண்டை நாட்டகத்து ஸ்ரீபெரும்பூதூ ரதனிற் பண்பாய்வந்த
நன்னயஞ்சேர் ரெழின்பேழித் துவசனிரா மஸ்வாமி நல்லானேற்க
நலக்கவந்த குமாரவேலாயுதப்பேர் வழித்தவொரு நலமிக்கோனே.

உ

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல்.

பதிகம்.	பக்கம்.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார், பத்திரகிரியார் சரித்திரச்சுருக்கம்.	1
கோயினான்மணிமாலை	1
திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை	136
திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்	2·2
திருவேகம்பமுடையார் திருவந்	296
திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருப	359
முதலாவது கோயிற்றிருவகவல்	385
இரண்டாவது கோயிற்றிருவக	388
மூன்றாவது கோயிற்றிருவகவல்	401
நான்காவது கச்சித்திருவகவல்	405
திருவேகம்பமாலை	1
திருத்தில்லை	41
திருச்செங்காடு	58
திருவொற்றியூர்	59
திருவிடைமருதூர்	60
திருக்கழுக்குன்றம்	62
திருக்காளத்தி	63
கைலாயம்	67
மதுரை	71
பொது	71
தாயாருக்குத்தகனகிரியை செய்கையிற் பாடியது.	106

பதிகம்.	பக்கம்.
திருவிடைமருதூர்	110
திருஒற்றியூர்	110
திருவாரூர்	111
கச்சிக்காரோணம்	112
திருக்காளத்தி	113
திருவிருப்பையூர்	113
திருவையாறு	114
குற்றாலம்	114
பொது-வெண்பா,	114
பின்முடுகுவெண்பா.	117
விருத்தம்	
முதல்வன்முறையீடு	124
அருட்புலம்பல்	136
இறந்தகாலத் திரங்கல்	155
நெஞ்சொடு புலம்பல்	158
பூரணமாலை	169
நெஞ்சொடு மகிழ்தல்	185
உடற்கூற்றுவண்ணம்	190
பத்திரகிரியார்மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்	197

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் நூலினுட்பிரிவு முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகள்

எனவழங்கும்

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

சரித்திரம்.

திவ்விய மங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே பரம்பொருளென்றுணர்ந்த உண்மை ஞானத்தையுடைய வசிஷ்டர் வேதாரணியர் புலத்தியர் சவுனகர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள் முன்னொருகாலத்தில் நைமிசாரண்ணியத்தில் திருவெண்ணீறு சண்ணித்து, திரிபுண்டரமணிந்து அக்கமாலை சூடிச் சிவத்தியானபரராய் வேதாகமங்களாற் பரமபதியைத்துதித்து வாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்துச் சதுர்வேத ஷடங்க அஷ்டாதச புராணங்களை வியாசமுனிவர்பால் ஐயந்திரிபற வுணர்ந்த புண்ணிய வடிவினரான சூத புராணிகர் ஆங்கெழுந்தருள முனிவர்கள் கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகளாலுபசரித்து உன்னதமான ஆசனத்திலிருத்தி, மும்மல மற்ற முனிபுங்கவரே! [illegible]து தவப்பேற்றால் தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளப் பெற்றோம். சிவபிரானே அகில லோகசிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்திய காரணபூதரென்றும் அவரது திருவடியே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும் பல புராணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட்குபதேசித்திருந்தும், அம்மகாதேவனுடைய பக்தர்கள் சரிதங்களைச் சொல்லத்தொடங்கி ஸ்ரீ சுதரிசனருடைய பிரபாவங்களைச் சொல்லிமுடித்த பின்னர், சிவானுக்கிரக மேலீட்டாற் பரிபக்குவமுற்றிருந்த நிதிக்கோனாகிய குபேரன், தென்றமிழ் நாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அவதரித்துச் சிவபெருமானையே அரும்பெறன் மகவாய்ப்பெற்றுச் சிவஞானியாய்ச் சித்திமுத்தியடைந்ததாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினீர், அவ்வற்புத சரிதையை அடியேங்களுக்கு விளக்கமாகத் திருவருள் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சூதமுனிவர் அவர்களுடைய விருப்பத்திற் கியைந்து பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளத் தொடங்கினர்.

முனிவர்களே! நீவிர் விரும்பிய இச்சரிதம், சாமவேத சம்பந்தமான சாந்தோக்கியாதி உபநிஷதங்களால் புகழ்ந்தோதப் பெற்ற சிவஞானச் செல்வராகிய உபமந்யுமுனிவர் தமது மாணவர் பலருக்குபதேசித்ததாகப் பவிஷ்யோத்தர புராணம் பகர்கின்றது.

ஊழிதோறூழ்ங்கும் வெள்ளிமலையாகிய கைலாய மலைச்சாரலில் சுகவனத்தில் உபமந்யுமுனிவர், தம்மைப் பல முனிவர்சூழ வெழுந்தருளி யிருக்கையில், முனிவர்பலரும் உபமந்யு பகவானைப்பணிந்து, ஸ்வாமீ! பக்த பரமேசுவரரென நூல்களாற் புகழ்ந்தோதப்பெற்ற சிவனடியார் பிரபாவங்களை நாங்கள் சிரவணஞ் செய்யும்படி திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, உபமந்யுமுனிவர் திருநந்திதேவர் திருவருள் பெற்ற சநத் குமாரர் வழியில் வழங்கிய ஒரு சிவஞானியார் சரிதம் அதியற்புதமானது. அது சுவேதாரண்ய சரிதம் (திருவெண்காட்டடிகள் சரிதம்) எனவும் பெயர் பெறும். அத்திவ்விய சரிதையைச் சொல்கின்றேன். திரிகரண சுத்தியாகக் கேட்பீர்களாக.

முனிவர்களே! கற்பாந்தத்திலே குபேர பதமுற்றிருந்த வொருவர் சிவபெருமானிடத்தில் அன்புமிகுந்து அவருக்குத் தோழனென்றுஅனைவருங் கூற வாழ்ந்திருக்கையில், ஒருநாள் கைலாயத்திற்குச் சிவதரிசனார்த்தமாகச் சென்றபோது, சிவபெருமான் சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரவும், தமது தோழரான குபேரர் தொடர்ந்து வரவும் சிதம்பர மகாக்ஷேத்திரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அக்காலத்தில், தோழனார் சிவபெருமானைத் தொழுது இச்சிதம்பர தலத்திற் போலவே பிறதலங்களிலுஞ் சென்று தேவரீர் திருக்கோலங்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் அவ்வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, திருநந்தி தேவர் முதலிய கணங்கள் புடைசூழ எழுந்தருளி, சுவேதாரண்யம் என்னும் திருவெண்காட்டினை யணுகிவாழ்ந்திருந்தனர்.

சிவபெருமானோடு உடன்வருந் தோழனார் தமக்குச் சத்திநிபாதத் துத்தம சன்மார்க்க மடையும் பரிபக்குவகால மணுகினமையின் அச்சுவேதாரண்யத்தை யடுத்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப்பார்த்து அவ்விடத்தில்அதிக விருப்புற்றனர். ஒருகாலத்தில், அதிதியானவள் சிவதரிசனார்த்தமாக நாடோறுந் திருச்சாய்க்காட்டுக்கு வருவதுணர்ந்து இந்திரன், தன்தாயின் வருத்த மகல அவ்வாலயத்தைத் தன் நகரத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லப்பேர்த்த பொழுது உமாதேவியார் அஞ்சிப்புறம்போந்து கூகூவென்றோசைகாட்ட, சிவபெருமான் இந்திரனைத்தடுத்து அவனுக்கும் அவன் தாயாகிய அதிதிக்கும் அநுக்கிரகித்தனர். அது காரணமாக இந்திரன் மீண்டும் ஆங்கு ஆலயப் பிரதிஷ்டைசெய்ய ஒரு நகரங்கண்டு அந்தணர் முதலிய உயர்ந்த நாற்பெருங் குலத்தினரையும் அமைத்து வைசியர் மரபு ஓங்கச்செய்து திருச்சாய்க் காட்

டில், அமுதவண்ணப் பெருமானுக்கும் கூகூவென்ற காரணம் பற்றிக் கூவென்ற மென்மொழிப் பிராட்டியென்று பெயர் வழங்கும் உமாதேவியாருக்கும் ஆலயஞ்சமைத்து நித்திய நைமித்திகாதிகளை முறைப்படியியற்றி, திருப்பல்லவனீச்சர முதலிய ஆலயங்களின் பிரதிஷ்டைத் திருப்பணிகளையும் செய்வித்தனன். அந்நகரத்தினர் எப்பொருளை விரும்பியேனும் பிற நகரத்திற்குப் புகாராகலின் புகாரெனும் பெயர்கொண்டு அந்நகரம் விளங்கியது. அக்காவிரிப்பூம் பட்டினமே இயற்பகை நாயனார் திருவவதாரஞ்செய்த திவ்வியஸ்தலமாகலின் அங்கே சிலகாலம் வசிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் குபேரனார்க் குண்டாயது.

குபேரனார் அவதரித்தது.

குபேரனார் சிவபெருமானைப்பணிந்து, அடியேன் இத்தலத்தில் சிலகாலம் வாசஞ்செய்ய விரும்பினேன். அவ்வாறே நிகழத்தேவரீர் திருவுள்ளஞ் செய்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, சிவபிரான் குபேரனாரைநோக்கி, இது கர்மபூமி நீயோ போகபூமியில் வசிப்பவன். இங்கே வசித்தல் உனக் கடாது ஆயினும் நீவிரும்பியபடியால் மாநுடதேகமுற்று ஈண்டு வசிக்கக் கடவை யென்றருளினர். அதுகேட்ட குபேரனார் பிறத்தற்குப்பயந்து, இறைவனே! பெறற்கரிய தேவரீர் திருத்தொண்டினைப் பிரிய நேர்ந்ததானாலும் மாநுடவடிவேற்றுச் செல்வச் செருக்கால் மயங்குகையில் தேவரீரே புதல்வனாகத் தோன்றி உண்மை நிலையினை யுணர்த்தியருள வேண்டுமென்று வேண்டவும், எம்பெருமானும் அங்ஙனமேயாகுக வென்றருளிச்செய்து, இறைவியாருடன் ஏனைத்திருத்தலங்களையுங் கண்டு திருக்கயிலாய கிரியடைந்து பண்டுபோ லமர்ந்திருந்தனர்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தது.

சிவபிரானநுமதிபெற்று குபேரனார் யாரிடஞ்சென்று பிறப்போமெனும் விசார முற்றிருக்கையில், அந்தக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வைசிய மரபில் அவதரித்துச் சிவபக்தி முதலியவற்றிற்கு நிதியாய் விளங்கிய சிவநேசரென்பார் ஞானகலாம்பை யெனும் பெயர்வாய்ந்து நற்குணம் கற்பு அழகு முதலிய குணச்சிறப்புக்களோடு விளங்கிய மனைவியாருடன் இல்லறநடாத்தி ஒரு பெண் மகவைப்பெற்று வீடுபேற்றுக் குரிய சற்புத்திரனில்லாக் குறையால் மனமாழ்கி, அம்மைத்தனைப் பெறுதற்கேற்ற பலவகைப்பட்ட விரதாதிகளை யநுஷ்டித்துவந்தனர்.

சிவநேசரது நிலையினைக்கண்ட குபேரனார், இவர்க்குப்புதல்வராய்ப் பிறப்பதே நலமெனக்கொண்டு அவர்மனைவியார் ஞானகலாம்பையார் வயிற்றிற் பிரவேசித்ததால் ஞானகலாம்பையார் கருப்பம் வாய்த்தனர். அவர் உறவினர் பலரும் களிபேருவகை கொண்டிருந்தனர். மாதங்கள் தோறும்

கர்ப்பக்குறிகள் நன்கு விளங்க, பத்து மாதங்கள் பூர்ணமானதும் உத்தமமான சுபதினத்தில் சிறந்த லக்கினத்தில் ஞானகலாம்பையார் புதல்வனைப் பெற்றனர். சிவநேசர் காவிரியில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதிரர்கடன் முடித்து இல்லஞ்சேர்ந்து அந்தணராதியோர்க்கு அபரிமிதமான தானமளித்து, சோதிட நூல் வல்லாரையழைத்து ஜாதகர்மமியற்றிப் புத்திரோத்ஸவங் கொண்டாடி, திருவெண் காடரென நாமகரண முதலியன நடாத்தித் தாமும் மனைவியுமாக அம்மைந்தனை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் போற்றிக் காத்துவந்தனர். திருவெண்காடருக்கு வயது ஐந்தாயது.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் கல்விபயின்றது.

இவர் ஐயாட்டைப் பருவத்தினராயிருக்கையில், இவர் தந்தையார் சிவநேசர் சிவபதமடைந்தனர். திருவெண்காடர் பிதாவின் ஈமக்கிரியைகளைக் குறைவின்றி முறைப்படி யியற்றித் தாயாருடைய ஏவல் கடவாதிருந்தனர். ஞானகலாம்பையார் திருவெண்காடர்க்கு வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்க, இவர் தவக்குறையை நிரப்பத் தோன்றியவராதலின், அவ்விளமையிலேயே ஆசிரியன் முன்னிலையாக நிற்ப எவ்வகை நூல்களையும் எளிதிற்கற்றுத் தேர்ந்து, பண்டைய வுணர்வால் சிவஞானச் செல்வராய், உலகப்பற்றின்றிச் சிவபூஜையில் ஆசக்தியுடையராய், அச்சிவபூஜை ஆசிரியமுகத்தாலடைய வேண்டும் அங்ஙனமில்லையேற் பயனில்லையென்றோர்ந்து, உத்தமாசிரியன் நமக்கு யாண்டுக்கிடைப்பனோ வென்று இராப்பகல் கவலைகொண்டு உடலுருகிவந்தனர். இவர் நிலைமையைத் தாயார் பார்த்து, அருமைக்குழந்தாய்! உன்சரீர மிளைப்பானேன். வயிறுவாடுவானேன். உண்ணற்குவருக வென்றழைப்ப, இவர் ஆசிரியனைத் தேடுங்கவலையிலிருப்பவராதலால் உணவில் வெறுப்புற்று, அன்னாய்! எனக்கு இன்று பசியின்று நாளைப்புசிப்பேன் என்று சமயோசிதமாகக் கூறிப்படுத்துத் துயின்றிருந்தனர்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் சிவானுக்கிரகம்பெற்றது.

திருவெண்காட்டடிகள் இங்ஙனமிருக்க, இவரைத் தடுத்தாள்வோமென முன்னரே வரமளித்த முழுமுதற்கடவுளும் தடங்கருணைப் பெருங்கடலுமாகிய சிவபெருமான் இவரது அதிதீவிர பக்குவ நிலையைக் கருதித் திருவருள் பாலிப்பவராய் அவ்விரவில் இவர்கனவில் நரைதிரை மூப்புடைய வேதியராக வெழுந்தருளி, குழந்தாய் வெண்காடா! உடலிளைத்தனையே என்று தமது கையாற்றடவவும், திருவெண்காடர் துண்ணென விழித்து, கனவு நனவாகக் காந்தத்தைக் கண்ட இரும்புபோலக் குழைந்து திருவடியைப்பற்றிப் பல்பல வகையாகப் பன்முறை பணிந்து துதித்து, எம்பெருமானே! தேவரீர் இங்கு எழுந்தருள யாது தவஞ்செய்தேன்? உம்மைப் பிரிந்து சகியேன். என்னைக் கைவிடாதீரென்று துதித்துப்பாதத்தில் வீழ்ந்து பரிதபிக்க, ஐயர் அன்போடு நோக்கி இன்மொழி கூறிநிற்ப, இன்று நான் தன்னியனாயினேன். அடியேன் செல்வமுழுதுந் தேவரீருடையனவே. அவற்

றை யேற்றருள வேண்டுமெனப் பலவாறு பணிந்து நிற்க, ஐயர், குழந்தாய்! இந்திராதியிமையோர் பதங்களும் இமைப்பிலழியும் இயற்கையன ஆதலின் இச்செல்வம் எனக்கு யாதுக்குவேண்டும்? குருலிங்க ஜங்கமங்களுக்கு இகத்தில் செல்வமே கருவியாயிருத்தலின் இவற்றை நீயே வைத்துக்கொண்டு நல்வழியில் உபயோகப்படுத்துக. நீ கருதிய வற்றை யெல்லாம் பெறுவாயென்று அருளிச் செய்தனர்.

முன்னரே சிவார்ச்சனையில் பெருவிருப்புற்றிருந்த திருவெண்காடர் அவர்கூறிய வற்றைக் கேட்டுப்பணிந்து துதித்து அடியேன் எவ்வகையாக எதனைக்கொண்டு எவ்விடத்தில் பூசிப்ப தெனத்திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, ஐயர்? குழந்தாய்! நாளையதினம் திருவோண நக்ஷத்திரங்கலந்த சோமவாரப் பிரதோஷமானபடியால் நீசுவேதாரணிய முற்றுப் பெருமானையும் பிராட்டியையும் விதிப்படி திருமஞ்சனமியற்றி, அரனடியரையுபசரித்து அங்கே காத்திருந்தால், வேதாகமப்பொருள்களை நன்குணர்ந்த அந்தண ரொருவர் தோன்றி, நீயர்ச்சனை செய்தற்குரிய சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளச்செய்து தீக்ஷாவிதிப்படி உனக்குஐந்தெழுத்துண்மையை யருள்செய்து அருச்சிக்கு முறையையும் உணர்த்துவர். நீயதனாற் பரிபாகமுற்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் மேம்பட்ட பேரின்பமாகிய முக்தியையெய்தக்கடவாய் என்றாசீர்வதித்து, திருவெண்ணீறணிந்து அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து அந்தர்த்தானமாக, உடனே கண்விழித்தெழுந்த திருவெண்காடர் கருணாநிதியைக்காணமல் ஆராமையால் அழுதுதொழுது யான் கண்டது கனவாயிற்றே. உண்மை யென்றெண்ணி உளமகிழ்ந்தேனே. இறைவன் திருவுள்ளம் இவ்வாறாயின் யாதுசெய்வேன்? என்றேக்கமுற்றிருந்தார்.

அன்றிரவில் புதல்வராகிய திருவெண்காடர் உணவு கொள்ளாது உறங்கிவிட்டமையினால், பெருங்கவலையோடு நித்திரையின்றி அருகே சயனித்திருந்த ஞானகலாம்பையார் வெருண்டு விழித்து மைந்தரைநோக்கி அப்பா! என்ன செய்கின்றாய்? என்னசெய்தி? எனவினவ, திருவெண்காடர் தமக்குற்ற கனவைக் குறிப்பாக வுணர்த்த,ஞானகலாம்பையார் மனமகிழ்ச்சி மிகுந்து இவர்நிலைமையையுணர்ந்து திருவெண்காடரைத் தடவியுச்சிமோந்து, மகனே உனக்குச் சிவானுக்கிரகங் கைகூடுங்காலம் குறுகியது. கவலையுறாதே. கனவிற் கடாக்ஷித்த வகையே கடவுள் நடத்திக் கருணைபுரிவர். சிவபூசை செய்வது எளிதல்ல. மிக்க அரிது. வேதாகமங்களே சிவபிரான் மகிமையை யறியாமல் மயங்குமாயின் நீயோ சிறு குழந்தை. என்தழுவியகை சிறிது நழுவின் தனியேயிருப்பதாக அழுகின்றபருவத்தினன். சிவபூசையோ, பக்தி,வைராக்கியம் அறிவு, ஆசார முதலியவற்றில் ஒன்று குறைந்தாலும் முற்றுவதன்று. சிவபூசை செய்வதன்முன் பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தாற் சித்தசுத்தி செய்திருக்கவேண்டும். இப்பஞ்சாக்ஷரமே மந்திரங்கட்கெல்லாம் தலைமைவாய்ந்தது. பஞ்சாக்ஷரம் ஜபிக்க முனிவர்களும் நடுங்குவார்கள். நீயோ சிறுகுழந்தை யாது

செய்வாய். திருமஞ்சனம் நிவேதன முதலியன சுத்தமாகத் தேடிப் பெறுவது அருமை. சண்டேசுவரர் முதலிய பெரியோர்களைப்போலத் திருமஞ்சன முதலியவற்றைச் சேகரிப்பது உனதிளமைக்கு அசாத்தியம். ஆதலால் குமாரப்பருவம் வந்தபிறகு சிவபூஜை செய்யத்தொடங்குவது உசிதமென்று ஞானகலாம்பையார் கூறினர்.

தாயார் இவ்வண்ணஞ் சொல்லக்கேட்ட திருவெண்காடர் புன்னகையோடு தாயார்முகத்தை நோக்கி, அன்னாய்? நீ கூறியபடி எல்லாத்தேவரிலும் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றும், அவரைப் பூசிப்பதருமையென்றும் வேதாகமங்கள் கூறுவதுண்மையாயினும், பக்திவலையிற் படுபவனும், அடியார்க்கெளியவனுமாமெனப் பெரியோர் சொல்லுவர். சிவபூசை செய்தற்கு வருணாசிரமநியதி வேண்டுவதில்லை. தேவர் முனிவர்களும் பிராம்ணாதி சதுர்வருணத்தவரும், பிரமசரியாதி நான்காசிரமிகளும் பூசிக்க வில்லையா? தேவர் மனிதரேயன்றி, பசு புலி குரங்கு நரி யானை சிலந்தி பாம்பு முதலியவையும் அர்ச்சித்து அருள் பெற்றதாகக் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்வுயிர்களெல்லாம் அன்பினாலேயே பூசிக்கின்றன வல்லவா? சர்வபரிபூரணனாகிய சிவபெருமானுக்கு நம்முடைய சுத்தி யெவ்வளவாகும்? இழிதொழில் புரியும் வேடர் குலத்திலுதித்த கண்ணப்பதேவர் செருப்புக் காலால் நிர்மாலியத்தையகற்றி, வாயிற்கொண்டுபோன எச்சில் நீரால் அபிஷேகித்து, பன்றியிறைச்சியைத் தாம் உருசிபார்த்து உண்பிக்க, அப்பூசைக்கும் மகிழ் மிகுந்து அவ்விறைச்சியை யமுதுசெய்து ஆறு தினங்களில் அவர்க்குமுக்தி கொடுக்கவில்லையோ? சந்நிதியில் எரிந்துக்கொண்டிருந்த தீபத்தில் நெய்யைக்குடிக்கவந்த எலியின்வாலால் திரிதூண்டப்பெற்றுத் தீபம் பிரகாசித்தமைக்கு அச்சங்கரன் மகிழ்ந்து அது மாவலியாகப்பிறந்து திரிலோகங்களையும் அரசு செய்ய வரங்கொடுத்த சரிதையை யறியோமோ? முசுக்கலையாகிய குரங்கு தன் குலவியற்கையால் பக்தி முதலியன ஒரு சிறிதுமின்றி வில்வ தளங்களைப் பறித்தெறிந்து அது சிவலிங்கத்தின்மேல் விழக்களித்த சிவபெருமானால் முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியாகப் பிறந்து முக்தியடைந்ததல்லவா? மார்க்கண்டேயமுனிவர் சிவபூஜாபலத்தால் யமனையும் வென்று சிரஞ்சீவியாய் விளங்கவில்லையா? உத்தானபாதராசன் மகனான துருவன் தன் மாற்றாந் தாய் சிங்காசனமேறற்கவெனக்கூறியவன் சொல்பொறாது வனமடைந்து சிவார்ச்சனை யியற்றி யழியாத உயர்வான (துருவ)பதம்பெற்றது கிழப்பருவமோ? இளம்பருவந்தானே. கிரகபதியெனும் வேதியச் சிறுவன் எழுவயதில் தனக்கு இடியால் அபாயமுண்டாமென்று நாரதமுனிவரா லுணர்ந்து சிவபூசை செய்து சிவாநுக்கிரகத்தால் அக்கினியின் பதவியை யடையவில்லையோ? வியாக்கிரபாதமுனிவர் குமாரரான உபமன்யு பகவான் சிவபெருமானை நோக்கி யழுது திருப்பாற்கடலைப் பெறது சிறு பிராயத்திலே தானே? கர்ப்பத்தி லிருக்கையிலேயே சுகமுனிவர் யோகமார்க்கமாக மானதபூசை செய்தாரல்லவோ? புலோமருடைய குமாரத்தி தாயின் கர்ப்பத்திலிருக்கையிலேயே சிவத்தியானஞ் செய்

துகொண்டிருந்து வெளியே பிரவேசமானபோது பூர்வ ஞானத்துடன் நாபிக்கொடியை யறுக்குமுன்னரே தாயை விளித்து, சிவபூசைக்கு வேண்டிய பத்திர புஷ்பமுதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டுவரும்படிகேட்டுவருவித்துப் பூசித்தனளன்றோ? இவர்களைப்போல எண்ணிறந்தோர் தங்கள் இளம் பருவத்திலேயே சிவார்ச்சனை செய்து உயர்பத முற்றிருக்கிறார்களே. ஆதலின் யான் இளைஞனென்று என்னைச் சிவபூசை செய்வதில் தடைபடுத்தத் தொடங்கவேண்டாம். தாய் தந்தைகளே தங்கள் குமாரர்க்கு இதோபதேசஞ் செய்து நன்னெறியில் நடக்கப் பயிற்றவேண்டியவர்களாயிருக்கவும், பிள்ளைகள் நல்வழி நடக்கத் தொடங்குகையில் பெற்றோர் அவர்களைத் தடை செய்வதுமுண்டோ என்று தாயின் மனங் கரையக் கூறிப் பணிந்தனர்.

திருவெண்காடர் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஞானகலாம்பையார், ஐயனே! உன் கருத்தின்படி சிவபூசை செய்யலாம். அதனை நான் தடுக்ககில்லேன். நீ மாத்திரம் சற்குருவைக் கண்டு அவரால் சமயதீக்ஷை முதலியன செய்யப்பெற்ற பின்னர், சிவபூசையும் பஞ்சாக்ஷர ஜபமுஞ் செய்யக்கடவாயெனக்கூற, அவ்விடைபெற்ற திருவெண்காடர் அன்னையார் திருமுகத்தை நோக்கி, தாயே நீ கூறியவை யாவுமுண்மையே, சிவபூசைசெய்யக் காலவரை யறுப்பது உசிதமன்று. எனெனில், க்ஷணபங்கமாகிய உடல்அழியு முன்னமே அறிவு விளங்கிய காலமே அதனைச் செய்தற்குரிய காலமாம். காலத்தை வறிதிற்கழித்தல் விசனிக்கத்தக்கது.

அன்னாய்!முன்னொருகாலத்தில்யமதர்மன்நாகலோகவாசஞ்செய்வோரைப்பார்த்து வருகையில் அவருட் சிற்சிலர் தீவாய் நரகத்திலும்,வேறு சிலச்சிலர் ரௌரவம் கும்பிபாகம் கூடசாலம் அசிபத்திரம் ஜந்துஸ்தானம் அழற்பிரபைமுதலிய பல்வகை நரகங்களில் கிடந்து பரிதபிப்பதைப்பார்த்து மனஞ்சகியாமற் பதறி, சித்திரகுப்தனெனுங் கணிகரை விளித்து, இவர்கள் செய்த தீமை யென்ன? இத்துயரை மேற்கொண்டு எவ்வளவு காலமாயின? இன்னும் எவ்வளவுகாலம் இத்துயரமனுபவிக்கவேண்டும்?என வினவ, கணிகர் தமது கணக்கைக்கண்டு: இவர்கள் சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்கள் புரியாது சிவநிந்தை முதலிய தீக்கருமங்களைப் புரிந்த பாவிகள். இந் நரகங்கட்குவந்த காலத்தை நாங்களறியோம். இவர்கட்குரிய விமோசனகாலமுமறியோம். இவர்கள் நரகடைந்த காலத்தையும் விமோசனமாகுங் காலத்தையும் தருமதேவதையே யறியத்தகும் எனச் சொல்லக் கேட்ட யமதருமன் மனநடுங்கி, ஐயோ! இப்பாவிகளைக் கண்ட பாவந் தொலையவேண்டுமே யென்று சிவத்தியானஞ் செய்ததாக நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளதாதலின் சிவபூசை சாமானியமாகக் கிடைப்பதன்றென்று கூறி, அன்னையின் அடிமலர் வணங்கி அவர் விருப்பேற்று அவருடன் திருவெண்காடு சேர்ந்து சிவதரிசனஞ் செய்து உத்தமாசிரியன் ஆங்குவருமெல்லையுங் காத்திருந்தார்,

திருவெண்காடர் அப்படிக்காத்திருக்கையில் அழகிற்சிறந்த ஓரந்தணப் பிரமசாரி சடைமுடிதரித்து திருவெண்ணீறும் உருத்திராக்கமணியு முதலிய சிவசின்னங்கள் விளங்கவணிந்து அங்குள்ளாரைப்பார்த்துத் திருவெண்காடரெங்கேயென வினவிக்கொண்டே ஆலயத்தினுட் பிரவேசிக்க, ஆங்கிருந்த வேதியர் பலருங்கண்டு அதிசயித்துஅவரையெதிர்கொண்டு. ஐயரே!தேவரீர் எங்கிருந்து எழுந்தருளினீர் திருவெண்காடரைத் தேட நிமித்தம்யாது? எனக்கேட்ப, வந்த அந்தணர் அந்த வேதியர்களை நோக்கி, நாம் இங்குவந்த காரணமுதலிய வெல்லாம் திருவெண்காடரைச் சந்தித்த மாத்திரமே உங்கட்கு விளங்குமென்றுரைத்துக்கொண்டே, ஆலயத்தினுட் சிவபூஜோபகரணங்களைத்தாயாருடன் சேகரஞ் செய்துகொண்டிருந்த திருவெண்காடரைக் குறிப்பானுணர்ந்து மனமகிழ்ச்சி இன்சொல் அன்பு முதலியவற்றுடன் சமீபித்து, அப்பா திருவெண்காடா! உன்னைப்பார்க்க விரும்பி இங்கே வந்தோம். உன் கருத்தை யாமறிவோம். அது முற்றுப்பெறுங் காலம் சமீபித்ததெனச் சாற்றிச் சமீபத்திலிருந்தனர்.

குருதரிசனம் கிடைத்தது.

திருவெண்காடர் தமக் கெதிரேநின்ற அந்தணரது கருணுருபமான திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டு நமது சொப்பனத்தின்படி நம்மை யடிமை கொள்ள ஈங்கெழுந்தருளிய கிருபாமூர்த்தியோவெனக் கருதி, அன்புமேலீட்டால் அவர் பாதங்களிற்பணிந்து, எம்பெருமானே! அடியேன் தேவரீரைத் தரிசித்து உஜ்ஜீவித்தேன். எனது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தேவரீர் உரிமைகொண்டு என்னைக் கிருதார்த்தனுக்கி யருளவேண்டுமென்று வேண்டினர். அதனைக் கேட்ட குருமூர்த்தியார்திருவெண்காடர் அன்புக்கதிசயித்தி அவரை நோக்கி அப்பா திருவெண்காடா! நம்மிருப்பிடம் வியாக்கிரபுரம். இங்கு நேற்றிரவிலே வந்தோம். ஒரு சிவத்துவிஜர் கனவிற்றேன்றி நீ நாளையுதயஞ் சுவேதவனஞ் சென்று அங்குவந்திருக்குந் திருவெண்காடனெனும் ஆறு வயதுள்ள சிறுவனுக்குச் சைவதீக்ஷையியற்றி,பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, அவனல் முன்பிறப்பில் பூசிக்கப்பட்ட ஆன்மார்த்த சிவலிங்கமூர்த்தி யடங்கியதாய் ஒருவராலுந்திறக்கப்படாததாயுள்ள இச்சம்புடத்தை யவனுக்குக் கொடுவென்று இச்சம்புடத்தைக் கொடுத்து, நீ ஒரு மண்டலமளவும் அவனேடிருவென நியமிக்கையில், நீர் யாவர்? எங்குள்ளீர்? என வினவ, எங்குமிருப்போமெனினும் இப்போது திருவிடைமருதூரில் வசிக்கின்றேமென்று அந்தர்த்தானமாயினர். மனுஷீதனுன கடவுளை உன்னல் தரிசித்தேனென்று பட்டுப் பரிவட்டஞ்சுற்றியிருந்த சம்புடத்தை ஒருயர்ந்த பீடத்தில்வைத்துப் போர்வையை நீக்கினர். அச்சம்புடம்அதிகாந்தியுள்ளது கண்டு யாவருமகிழ்ந்தனர். திருவெண்காடரும் கண்டு மகிழ்ந்து தெண்டனிட்டு நின்றனர்,

சிவதீக்ஷை பெற்றது.

குருமூர்த்தியாக வெழுந்தருளிய அந்தணர் திருவெண்காடரது தீவிர பக்குவநிலையைக்கண்டு அருகிருந்த வேதியர்களுடன் காவிரிக் கரைக்கு அழைத்துப்போய், சைவதீக்ஷா சங்கற்பஞ்சொல்லி ஸ்நானஞ்செய்வித்து, திருவெண்ணீறும் உருத்திராக்ஷவடமும் அணிவித்து அழைத்துச்சென்று சிவசந்நிதியடைந்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து சம்புடத்தை யெதிரில் வைத்து; அங்கிருந்த அந்தணர்களைநோக்கி ஒவ்வொருவராய்த் திறக்கும்படிகூற, அவர்கள் அப்படிச்செய்ய முயன்றும் ஒருவராலுந் திறக்கமுடியாதாக, இறுதியில் திருவெண்காடரைப்பார்த்து நீ யிதனைத் திறக்கக்கடவாயெனக் கட்டளைதர, இவர் குருமூர்த்திகட்டளையால் சம்புடத்தையணுகிப் பஞ்சாக்ஷர ஜபத்துடன் அதனைப்பரிசித்தமாத்திரமே அது இலேசாகத்திறப்புற்றது. அச்சம்புடத்திற்குள் தெய்வமலர்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டுக்கோடிசூரியோதயம்போல ஒளிவிடுஞ் சிவலிங்க மூர்த்தியும் விநாயக மூர்த்தியும் விளங்கினர். கண்டோர் யாவரும் அம்மூர்த்தங்களையும் திருவெண்காடர் தவப்பெருமையையும் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது சற்குருவாக வந்தவர் திருவெண்காடரை நோக்கி, அப்பா! இன்று உத்தமதினமாதலின் உன் ஆன்மார்த்தத்தைப்பூசிக்க, பூசிக்கு முன்னமே இந்த க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானையும் உமாபிராட்டியையும் பூசைசெய்விக்கக்கடவாய். அதன்முன்னரே சிவனடியரைப் பூசித்தல் சிறந்ததாமென்று கூறினர்.

சிவபூசை செய்தது.

திருவெண்காடர், ஆசிரியர்கட்டளைப்படி நீராடி நித்தியகருமமுடித்து நியமனத்துடன் சுவேதாரண்யேசுவரருக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ருத்ராபிஷேகஞ்செய்வித்து, பட்டாடைகளும் ரத்தினாபரணங்களும் மலர்மாலைகளும் சாத்துவித்து, சித்திரான்னங்கள் பழவகைகள் தாம்பூல முதலியன சமர்ப்பித்து, தூபதீபாதியுபசாரங்கணடத்தி, சிவாக்கினியையும் சிவனடியார்களையும் ஆராதித்து, பின்னர் தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியைப்பூசித்துப் பணிந்து பலவிதமாகத்துதித்து ஆநந்தக்கூத்தாடி உத்தரபூசைமுடித்து உடையவரையும் விநாயகரையும் சம்புடக்கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து, நிவேதனத்தை ஆசிரியருக்குக்கொடுத்து, அவர்கட்டளைபெற்றுச் சிவப்பிரசாதத்தைத்தாமும் தாயாரும் உறவினருடன் உட்கொண்டு பஞ்சாக்ஷர ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். மாலைப்பொழுதாயது.

திருவெண்காடர் கனவுகண்டது.

பின்னர், திருவெண்காடர் தமதாசிரியருக்கும் சிவத்துவிஜருக்கும் தக்ஷிணை கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமென்று தாயாரிடம் விண்ணப்பஞ்

செய்ய, அதற்குத் தாயார், பிள்ளாய்! நமது பொருளெல்லாஞ் செலவாயின மையின் இனிக்கடன் வாங்கவேண்டியதுதான் வழியென; அதனைக்கேட்ட திருவெண்காடர் மனமாழ்கி, ருத்ரபாராயணஞ்செய்த அந்தணருக்கும் நமது தீக்ஷாகுருவுக்கும் எவ்வாற்றுல் தக்ஷிணை கொடுப்போமென்று சிந்தித்துக் கொண்டு சிவத்தியானபரராய் நிலமிசைப்படுத்துத்துயின்றனர். அவர்தாயாரும் புதல்வனுர் கவலையைக்கண்டு தாமுங்கவலையுற்றுப் புதல்வரருகேதுயின்றனர். இன்னும் அங்கிருந்த அந்தணர் முதலாயினுர் ஆலயம் மண்டபம் சோலை முதலிய விடங்களில் சயனித்திருந்தனர். அப்பொழுது எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான், திருவெண்காடர்க்குள்ள கவலையை யொழிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, முன்வந்த ஆதிசைவவேதியர்வடிவுடன் அவர்கனவிற்ருேன்றி, ஐப்பா! பயப்படாதே எல்லையில்லாத பொன்னும் மணியும் ஆபரணங்களும் ஆடைகளும் உன் வீட்டி லிருக்கச் செய்தோம். அவற்றை அடியருக்குக் கொடுத்துப் பயனடைக எனக்கூறி மறைந்தனர். உடனே கண்விழித்ததிருவெண்காடர் நிகழ்ந்த விர்த்தாந்தங்களைத் தாயாருக்குக் கூறிச் சூரியோதயத்தை யெதிர்பார்த்திருந்தார்.

சிவாநுக்கிரகந்தாற் பெருஞ்செல்வம் பெற்றது.

அவ்வாறிருக்கையில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் திருவெண்காடர் மனையிலிருந்த காவலாளரிற் சிலர் ஓடிவந்து அம்மையாரைப்பணிந்து, தாயே! தாங்கள் பூட்டிவைத்த மனையில் இன்று நடுராத்திரியில் உண்டாகிய ஒரு பெருஞ்சோதி இதுவரையில் மாருதிருக்கின்றது. இவ்வதிசயத்தைத் தெரிவித்தோமென்ருர்கள். அதைக்கேட்ட அம்மையார் தமது புதல்வர்கண்ட கனவு உண்மையென்றுணர்ந்தெழுந்தார். சூரியோதயமாயிற்று. உடனே காலைக்கடனைமுடித்துக் குமாரரோடு காவிரிப்பூம்பட்டினமுற்றுத் தம் வீடு சேர்ந்து வாயிற் காப்பு நீக்கியுட்புகுந்து, குபேரசெல்வத்தினும் பெருஞ்செல்வம் விளங்கக்கண்டு, இஃது எல்லாம்வல்ல இறைவன்றிருவருளென்று வியப்புற்று, அச்செல்வத்தில் தமக்குவேண்டுமளவு எடுத்து வண்டிகளிலேற்றித் திருவெண்காட்டிற் கனுப்பி, தாமும் புதல்வருமாகத் திருவெண்காடுசார்ந்து, சிவாலயத்தில் ஒரு பாகத்தில் அவற்றை யிறக்கி மைந்தரைப்பார்த்து, அப்பா! இனி யுன் கருத்திற்கிசையக் குருபூசையையும் மகேசுவரபூசையையும் செயலாமெனக்கூறினர்.

மகேசுவர பூசை செய்தது.

தாயாருடைய கட்டளைபெற்ற திருவெண்காடர் முறைப்படிஸ்நானஞ் செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷமணிந்து சுத்தமான மனத்துடன் ஆசிரியரையும் அந்தணர் முதலிய அடியர்களையும் பூசித்து அவர்கள் மனமகிழ்ச்சியெய்தும்படி வேண்டிய வகையே எல்லாப் பொருள்களையுங்கொடுத்து வணங்கினர்.

அவர்கள் சாதுசங்கவழிபாடுபெருகுகவென ஆசீர்வதித்துச்சென்றார்கள்; அது முதல் திருவெண்காடர் குருலிங்க சங்கமபத்திசெய்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்துவந்தனர்.

மணவினை முடித்தது.

திருவெண்காடர் காளைப்பருவ முற்றதுணர்ந்த தாயார் அந்நகரத்தில் உத்தமவேளாண் டகைமையிற்சிறந்த வைசியகுலத்தில் செல்வம் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் மேம்பட்டிருந்த சிதம்பரசெட்டியார் மனைவியாகிய சிவகாமியம்மையார் பெற்ற சிவகலையம்மையெனுங் குமாரியை மணம்பேசிச் சிறப்பாக மணவினைசெய்து முடித்தனர். திருவெண்காடர் தமது மனைவியரான சிவகலையம்மையாருடன் இல்லற நடத்துவாராய் ஐம்பெருவேள்விகளையுங் குறைவற நடத்தி வாழ்ந்துவந்தனர்.

மருதவாணர் சிவசருமருக்கருளியது.

திருவெண்காடருக்கு முப்பத்தைந்து வயதாகியும் மகப் பேறின்றி மனமாழ்கி மருதூர்வாணர் சந்நிதியில் தமது மகவிலாக்குறையை வாய்விட்டு வெளியிட, மருதீசர் இவருக்குத் தாமே புதல்வராயுதிப்போமென்று திருவுளங்கொண்டனர். இவ்வாறிருக்கையில், அவ்விடைமருதில் சிவசருமரென்னும் பெயரியவேதியர் தம்மனைவி சுசீலையோடு இல்லறதருமத்தைக் குறைவற நடாத்தித் திரிகாலங்களிலும் சிவபெருமானையும் பிராட்டியையும் விதிப்படியருச்சனை புரிந்து, தம் செல்வத்தையெல்லாம் சிவார்ச்சனையிலும் சிவனடியார் பூசையிலும் செலவுசெய்து வறுமையடைந்து மருதப்பிரானை வருந்தித் துதிக்க, அவர் இவர்கனவிலும் இவர் மனைவியர் கனவிலும் விருத்த வேதியராயெழுந்தருளி! நீங்க ளெமக்குப் பேரன்புடையீர். எமதாலய தீர்த்தத்தின் பூர்வ பாகத்திலுள்ள வில்வமர நிழலில் நாம் குழந்தை வடிவோடிருப்போம். எம்மை நீங்கள் கொண்டுபோய்க் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மகவின்றி வருந்தித் தவஞ்செய்யும் திருவெண்காடரிடங் கொடுத்து எம்மளவு எடையுள்ள பொன் பெற்று வறுமைதவிர்த்து வாழக்கடவீரெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். சிவசருமர் கேட்டு ஐயோ அரியயனுலுந் தேடற்கரிய நின்னையளித்து நிதிபெறுதலினும் இறத்த லுசிதமன்றோவென, மறையவர் வடிவாய்வந்த மருதவாணர், அப்பா உன்கருத்தையாமுணர்வோம். பண்டொரு காலத்தில் நமது தோழனுகிய குபேரனுக்கு நாமே புதல்வராக உதிப்போமென வாக்களித்தோம். அக்குபேரனே திருவெண்காடன். எமது வரங் கைகூடுங்காலம் கடுகியதாதலின் இவ்வா றுமக்குக் கட்டளையிட்டோம். அவனுக்குக் கருணைசெய்து ஞானங்கைகூட்டி மறைந்துவிடுவோமெனக் கூறி மறைந்தருள, உடனே சிவசருமர் விழித்து ஆனந்தத்துடனெழுந்து சிவத்தியானத்துட னிருக்கையில் அவர் மனைவி சுசீலையும் இக்கனவேகண்டு

அவர் விழித்தலையெதிர்ப்பார்த்திருந்து அவருடன் நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்ல, அவரும் தமது கனவை மனைவிக்குரைத்து இருவரும் அச்சமும் துன்பமுங் கொண்டு ஒன்றுந்தோன்றாதிருந்து பின்னர் நம்மையுடையாரிட்ட கட்டளையைக் கடக்கலாகாதேயென்று கருதி, பெண்ணே! நீயிங்கிரு யான்சென்று வருவேனென, சுசீலை யான் உம்மைப்பிரிந்து ஒரு விநாடியுமிரேன். என்னையும் கொண்டு செல்கவென, அந்தணர் அதற்கியைந்து அவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு சன்னிதியிற் புகுந்து மருதவாணரைத் தேவியாரோடு வணங்கிக் காருண்யாமிர்த தீர்த்தக் கீழ்க்கரையடைய, அவ்விடத்தில் இந்திரனுடைய நந்தவனமும் நாணமெய்த விளக்கும் உத்தியானவனத்தில் இளங்குழந்தையின் சிறுகுரலழுகை செவியிற்கேட்க, விரைவாகக் குரல்கேட்கும்வழியே சென்று அங்கொரு வில்வமர நிழலில் மருதவாணரே பச்சிளங்குழவியா யிருக்கப் பார்த்தனர்.

மருதப்பிரானார் மகவாக வந்தருளியது.

சிவசருமரும் சுசீலையும் அம்மகவைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சி மிகுந்து அதிக விரைவுடன் அக்குழந்தையை அன்போடெடுத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து கன்னத்தைக்கிள்ளி அரசே ஐயனே ஆனந்தவெள்ளமே அற்புதப்பேறே முக்கட்கரும்பே முழுமுதற்பொருளே அமுதசாகரமே ஆதித்யோதயமே எனப் பலவிதமாகக்கூறி மனைவிகையிலளிப்ப, சுசீலை அன்புமயமாகி அதனைப்பெற்றுக் கண்ணிலொற்றி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு ஆசைமேலீட்டால் கும்ப ஸ்தனங்களில் பாலொழுக ஊட்டுதலும், மகவாயிருந்த மருதப்பிரான் உண்பார்போலபிநயித்தனர். அதுகண்ட சுசீலை அக்குழந்தையினிடம்பேரன்புகொண்டு இதனையொருவர்க்குங் கொடேன். உமக்குப்பொருள் வேண்டுமாயின் வேறுவகையிற் பெறக்கடவீர். யான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போவேனென் றெடுத்துச் செல்லுகையில், சிவகடாக்ஷத்தால் வழிதவறித் திருவிடைமருதூரிலிருந்து இருகாத தூரத்திலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினமடைந்து பசிதாகங்கொண்டு இளைப்புற்று அங்கொரு மனைப்புறத்துச் சோலையில் அக்குழந்தையைக்கிடத்தி அதனைப்பார்த்துக்கொண்டிளைப்பாறியிருந்தனர். சிவசருமரும் அவர்மக்களும் அவ்விடத்திலேயேதங்கிக் களையாற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

மருதவாணர் திருவெண்காடருக்குக் கனவிற் கட்டளையிட்டது.

திருவெண்காடர் மகவின்றி வருந்தியிருப்பினும், சிவபூசையையும் அடியவர் பூசையையும் சிறப்பாக நடத்திவந்தனர். அன்றிரவில் அவர் கனவிலும் அவர் மனைவியர்கனவிலும் மருதப்பிரான் வயோதிகமறையவராகத் தோன்றி, உங்களுக்கு இப்பிறப்பில் கருப்பத்துதித்துதவும் பிள்ளையின்றாத

னும் கருப்பத்துதியாதுதவும் பிள்ளை யொருவனுண்டு. நாளை உங்கள் மனைப் புறத்துச் சோலைக்குப்போனால் அங்கே சிவசருமரெனும் ஆதிசைவ வேதியரும் சுசீலையெனும் அவர்மனைவியும், அச்சுசீலையின் கையில் ஒரு பசுங்குழந்தையும் காண்பீர்கள். அவர்களை வருவித்துபசரித்து அக்குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்குழந்தையின் எடையுள்ள பொன்னை யவர்கட்குக்கொடுத்தனுப்பி, நாமகரண முதலியவற்றை யுமது குலாசாரப்படி செய்யக்கடவீர்கள். அக்குழந்தையே உங்கட்கு இம்மை மறுமை யின்பங்களையுங் கொடுப்பாரெனக் கூறிச்சென்றனர்.

சிவகலையம்மையார் சுசீலையினிடங் குழந்தையைப் பெற்றது.

இவ்வாறு கண்டு விழித்த இருவரும், ஒருவரோ டொருவர் தமக்குற்ற கனவைக் கூறி மகிழ்ந்தனர். பின்னர், திருவெண்காடர் தமது தாயாரிடஞ்சென்று கண்ட கனவைச்சொல்ல அவரும் மகிழ்ந்தனர். சூரியோதயமாயிற்று. திருவெண்காடர் காலைக்கடன்கழித்து சிவபூசையையும் அடியவர் பூசையையும் முடித்து மனைவியாருடன் தம்மனைப்புறச் சோலைக்குப்போய் அங்கிருந்த தம்பதிகளையுங் குழந்தையையுங்கண்டு, அத்தம்பதிகளை மருதவாணரும் மலைமங்கையுமாகக்கருதிப் பணிந்து இன்மொழிகூறி உபசரித்தனர். அப்பொழுது சுசீலையின்கருத்துத் திருவருளால் மாறுதலாகி, சிவகலையம்மையாரை நோக்கி நீர் நல்லவராகக் காணப்படுகிறீர். எமது கணவர் பொருணசையுட்கொண்டு அழகும் அருளுந்திரண்டாற்போன்ற இக்குழந்தையை யாருக்கோ கொடுத்துவிடப் போகிறார். அதனைத்தடுத்து உமக்குக் கொடுக்கிறேன். இதனை நீர் பத்துமாதஞ்சுமந்துபெற்ற குழந்தைபோலப் பாவித்து நடத்தினால் உமக்கு எல்லாச் சுகிர்தமுமுண்டாகும். நான் விரும்பியபோது வந்துபார்த்து ஆசைதீர்வேன். என் வார்த்தையை மறுக்கவேண்டாமென்று குழந்தையைச் சிவகலையம்மையார் கரத்திற்கொடுத்தனர். சிவகலையார் தாம் கண்டகனவுமெய்யானதுகண்டு மகிழ்ச்சிமிக்கு இருகரங்களுநீட்டிக் குழந்தையைவாங்கி அன்பின்மிகையால் பெருகிய முலைப்பாலினையூட்ட, குழந்தையாக வந்த மருதப்பிரானும் அன்போடு நுகர்ந்து அழுகை நீங்கினார்போல நடித்தார். சுசீலையாரும் சிவசருமருங்களித்தார்கள். அச்சமயத்தில் திருவெண்காடர் திருவருளை நினைத்து உடல்பூரித்து ஆநந்தங்கொண்டு, ஐயரே! உம்மை நான்கண்டது மருதவாணர் திருவருளேயாம். இது உமது மாளிகையே. எழுந்தருளலாமென்று உபசரித்தார். சிவகலையாரும் சுசீலையாரை நோக்கி அன்னாய்! சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம். கட்டளையிட்டபடியே இக்குழந்தையைக் காப்பேன். சிவாநுக்ரஹத்தால் இக்குழந்தை யென்னுடையதும் இச்செல்வம் உம்முடையதுமாமென்றார். அப்பொழுது சிவசருமர் திருவெண்காடரிவரே யென்று திருவருளால் தெளிந்திருந்தார்.

திருவெண்காடர் புத்திரோத்சவங்கொண்டது.

அச்சமயத்தில், சிவகலையார் தமதுகரத்திலிருந்த குழந்தையைத் திருவெண்காடர் கரத்திலளிக்க, அவர் வாங்கிக்கேசாதிபாதவிறுதியான அவயவங்களின் அழகைக் கண்டு பரிசித்து உச்சிமோந்து முத்தங்கொண்டு மகிழ்ச்சிமிகுந்து மீண்டுங் குழந்தையை மனைவிகையிற்கொடுத்து, சிவசருமரையுஞ் சுசீலையாரையும் அழைத்துப்போய் ஆசனத்திலிருத்திப் பூசைசெய்து, புதல்வரைத் தொட்டிலிட்டுப்பொன்னாபரணங்களிலும் இரத்தினாபரணங்களிலும் அலங்கரித்துக் களித்தனர். இவ்விர்த்தாந்தத்தைக் கேள்வியுற்றுக் காணும்படி வந்த அவர்தம் உறவினர் முதலானோர்க்குப் பொன்மாரிபொழிந்து மனங்களிக்கச்செய்து புத்திரோத்சவங் கொண்டாடினர்.

திருவெண்காடர் சிவசருமருக்கு நிதியளித்தது.

இவ்வாறு நிகழ்கையில், திருவருளால் ஓரசரீரி சிவசருமரேதிருவெண்காடரே உங்களுக்கிட்ட கட்டளையை விரைவில் முடிக்கக்கடவீரெனப் பிறர் கேளாத வகையாக உண்டாயிற்று. உடனே திருவெண்காடர் ஒருதுலைவருவித்து அதின் ஒரு தட்டில் தமது அருமைப்புதல்வரை யமர்த்தி மற்றொரு தட்டில் பொன்னையும் இரத்தினங்களையும் பெய்ய, சிவாநுக்ராஹத்தால் பொன்னிடுந் தட்டு மேலெழுந்தே நின்றும் குழந்தை யிருந்த தட்டுத் தாழ்ந்துங் கிடந்தன. இவ்வற்புதங் கண்டார் யாவரும் அதிசயித்தார்கள். சிவசருமர் துலையைச் சூழவந்து கைகூப்பிநேர்நின்று எம்பெருமானே! அடியேன் பொருளாசையால் அடிமைப்பட்டவனல்லன். திருவடித்தொண்டிற்கே யடிமைப்பட்டவனாகத் தேவரீர் இங்ஙனஞ் செய்தல் தகுதியன்று. செல்வக்கடலில் அமிழ்த்தத் திருவுளமோ. அடியேனை உய்விக்கக் கருணையாயின் இத்தட்டு இவ்வளவில் சமநிலையடைகவென்று மந்திராக்ஷதை யிறைத்துப்பணிந்தனர். உடனே தட்டிரண்டும் சமநிலைபெற்றன. திருவெண்காடர் சிவசருமரைப் பணிந்தனர். சிவசருமரே! இத்திருவெண்காடருடைய பொருள் தருமவழியிற்றேடியது. அதனைப் பெறுதற்குரியர் நீரேயென்றிங்ஙனஞ்செய்தோம். அஞ்சற்க இன்னும் பதினான்குவருடங்கள் நீங்கியபின்னர் நீர் குடும்பத்துடன் எமது பதவி யடைவீர்கள். இந்நிதியுடன் திருவிடைமருதூரை யடைமின் என்று ஓரசரீரியுண்டாகக்கேட்ட யாவரும் ஹரஹரசங்கரவென முழங்கிப் பணிந்தனர். சிவசருமர் இறைவனைத்துதித்து நின்றனர். திருவெண்காடர் துலையினின்று குழந்தையையெடுத்துக் கண்ணெச்சில்கழித்து, மற்றைத் தட்டிலிட்டபொருளையெல்லாம் திருவிடைமருதூரில் சிவசருமர் மனைக்கனுப்பி, அன்றே குமாரர்க்கு மருதவாணரென நாமகரணஞ்செய்து, சிவசருமருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் விருந்திட்டு மகிழ்வுசெய்தனர். மறுநாள் விடிந்தவுடன் சிவசருமர் தமதிடஞ்செல்லத் திருவெண்காடருக்குக்குறிப்பிட, அவரும் அவ்வேதியரையும் மனைவிமக்களையும் தேரிலேற்றி வழிவிடுத்துத் தம் மாளிகைசேர்ந்தனர்.

சிவசருமர் திருவிடைமருதூருக்குத் திரும்பியது.

தேரேறிச்செல்லுந்தம்பதிகள் குழந்தையின் பிரிவுக்காற்றாது சோர்ந்து தேர்மேற்சாயவும் அவர் மக்கள் அதனைக்கண்டு வருந்தவும் பார்த்த தேர்ப்பாகன் அவர்கட்குச் சைத்யோபசாரஞ்செய்ய, மருதவாணனே யெனக்காண தெளிந்தெழும்ப, இறைவர் அக்குழந்தை வடிவாய் அவர்மக்களோடிருப்பக் கண்டு அப்பா எப்படி வந்தாயென்று தேரைவிரைவாகச் செலுத்துகையில் தேர்வேகத்தால் துயின்று திருவிடைமருதூரில் தம் மாளிகையடைந்து குழந்தையைக்காணமல் வருந்திநிற்கையில், சிவசருமர், பெண்ணே! நீ இப்பொருளையெல்லாஞ்சற்கருமத்திற் செலவுசெய்துகொண்டிரு நான் குழந்தையைப் பார்த்துவருகிறேன் என, சுசீலையார் நீர் என்னைப் பிரியுமுன் என்னை என்னுயிர் பிரியுமென ஒன்றுந் தோன்றாதிருந்தனர்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த குழந்தையானது திருவெண்காடரையும் அவர் மனைவியாரையும் களிப்பித்தது. திருவெண்காடர் சிவசருமருக்குக் கொடுத்த திரவியம் மூன்றுதினங்களாக வண்டியில் வந்துகொண்டேயிருந்து மூன்றாந்தினம் முற்றியது. அப்பொருளோடு காவலர் வடிவுகொண்டுவந்த ஒரு கணதிபர் திருவெண்காடர் தந்ததாக ஒரு கவளிகையும் ஓலைச்சுருளுங் கொடுத்துப்போயினர். சிவசருமர் அவ்வோலையைப் பிரித்து வாசித்து அதில் மருதவாணர் சுகம். அவர் பிரிவால் வருந்தாவண்ணம் அக்குழந்தை யுருவப் படமொன் றனுப்பினேனென்றிருக்கக் கவளிகையை யவிழ்த்து அதனுள் அங்ஙனமே இருக்கக்கண்டு மனைவியாருக்குங் காட்டி மனமகிழ்ந்தனர். அது முதல் சிவசருமர் அப்படத்தை யன்போடுபூசித்து, சிவபூசை பிதிர்பூசை அடியவர் பூசை முதலியவற்றையெல்லாம் சரிவர நடத்தி வாழ்ந்திருந்தனர்.

திருவெண்காடரும் அவர்மனைவியரும் தம் அருமைக்குமாரனை நாளொருமேனியாக வளர்த்தனர். குழந்தை வளர்கையில் தந்தை தாயார்க்கு விந்தையதிகரிக்கச்செய்தது. குழந்தைக்கு உரியவயதில் சந்திமிதித்தல் அன்னப்பிராசனம் சௌளமுதலிய கிரிகைகளை நடத்தினர். விளையாட்டுப்பருவமடைந்து கழற்காய் பம்பரமுதலிய விளையாடல் புரிவதாயது.

மணிக்கிரீவன் சாப விமோசனம்.

மருதவாணர் விளையாட்டுப்பருவத்தில் ஒருநாள் தமது தோழர்களோடு கடற்கரையடைந்து விளையாடுகையில்; அச்சிறுவரோடு மரக்கலமேறி நெடுந்தூரம்போய்த் திரிந்தாடுகையில், ஒரு பெருமீன் இவர்கள் தோணியை விழுங்குவதுபோல் விரைந்துவர, சிறுவர்கள் பயந்து வருந்திக்கூவுகையில், அந்த மீன் தோணிக்கருகேவந்து கூம்பின்மீது நின்ற ஒருவனை விழுங்கியது. அதுகண்டோர் மூர்ச்சித்தார்கள். அவர்களோடிருந்த மருதவாணர் மனமிரங்கி, அவர்கள் அச்சத்தை யகற்றத் தமது பாதத்தை நீட்டி அம்மீனின் தலை

யிலுதைக்க உடனே அம்மீன் உயிர்நீங்க, அதனுடலினின்று ஒருதெய்வபுருஷன்வெளிவந்து விமானமூர்ந்து ஆகாயத்தினின்று மருதவாணரைப்பார்த்து ஐயா! நான் சிந்துமுனிவன் சாபமேற்று மீனுகக்கிடந்த மணிக்கிரீவனெனுங் கந்தர்வன். அவர் கூறியபடி உமது பாதபரிசத்தினுல் சாபவிமோசனம் பெற்றேனெனப்புகழ்ந்து தன்வழியேசென்றான். சிறுவர்கள் மயக்கொழிந்து மருதவாணரையும் மாண்டிருக்கும் மச்சத்தையுங் கண்டுமகிழ்ந்து மீனுல்விழுங்கப்பட்ட சிறுவனைக்குறித்துக்கூற, மருதவாணர் புன்னகைசெய்து, வருவானென, அச்சிறுவன் விலையேறிய நவமணிகளைவாரிக்கொண்டு அந்த மீனின் வாய்வழியே வந்தான். அவர்கள் அம்மணித்திரளைப்பார்த்துத் தமக்கும் அப்படிக்கிடைக்கும்படி யருள்செய்யவேண்டுமென்றுவேண்ட, மருதவாணர் நீங்களும் ஒவ்வொருவராக அதின் வயிற்றிற் புகுந்து மணித்திரளை வாரிவாருங்களென அவ்வாறே அனைவரும் மணித்திரளைக்கொணர்ந்து தோணியிற் சேமித்து; அவற்றுட் சிறந்த சிலமணிகளை மருதவாணருக்குக் காணிக்கையாக முடிந்துவைத்து, நமது தாய்தந்தையர் நம்மைத்தேடுவார்கள். நெடுநேரமாயிற்றேயென்று தோணியைத்திருப்பிவந்தார்கள்.

இதற்குள் வணிகர்யாவரும் தம்புதல்வர்வராமையால் வருந்தித்திருவெண்காடர்வீட்டில் விசாரிக்க மருதவாணருமில்லையெனத்தெரிந்து, அவர்களுடன் திருவெண்காடருமாக யாவரும் நகர்முழுதுந்தேடி இறுதியில் கடற்கரையையடைந்து விசாரித்துக்கொண்டிருக்கையில், தோணியும் கரையடைந்தது. சிறுவர் மணித்திரளோடு தத்தம் பிதாவையடைய வீட்டிற்கழைத்துச்சென்றனர். அனைவரும் திருவெண்காடருக்கு இவ்வரலாற்றினைச்சொல்லிக்களித்தார்கள். திருவெண்காடரும் தம்புதல்வர் கொணர்ந்த மணிகளைவாங்கி அந்தணர் முதலினேர்க்குத் தானஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

மருதவாணருக்கு வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தது.

மருதவாணருக்கு உரிய காலம் வந்தவுடன், திருவெண்காடர் தகுந்த ஆசிரியரைத் தேடி அவர்பால் பள்ளியிலமைத்துச் சகல கலைகளிலும் வல்லவராக்கினர். அக்காலத்தில் அயலூரிலிருந்து ஒரு வணிகன் ஒரு பெரிய முத்தைக் கொணர்ந்து அங்குள்ள வணிகரிடம் காட்ட, அவர்கள் யாவரும் விலைமதிக்கமாட்டாது திருவெண்காடர்பாற் கொண்டுவர, அதுகண்ட திருவெண்காடர் வியந்து இது பதினுயிரம் பொன் பெறுமென, கேட்ட வணிகரெல்லாரும் தகுமென்றார்கள். அச்சமயம் பள்ளியிலிருந்து வீடடைந்த மருதவாணர் பிதாவுடன் புசிக்க விரும்பி அழைக்க வந்தவர், அங்குக் கூடியிருப்பதையும் முத்தையுங் கண்டு இஃதெங்கே கிடைத்ததென, திருவெண்காடர் நீயுண்ணப்புகுக. இரத்தினத்தைப்பற்றிய விசாரம் உனக்கு வேண்டாமென, மருதவாணர் தந்தையே! எமமாசிரிய ரிரத்தினலக்ஷணம் போதிக்கையில் உணர்த்திய சில தீக்குறிகளை இதிற் கண்டேன். அதனை யுணர்த்துவே

னென, அங்கிருந்த ஒரு வணிகர், இது பிறதேசத்தினர் கொணர்ந்தது என நடந்த விடயத்தைச்சொல்ல, மருதவாணர் என் தந்தையிட்ட மதிப்பைநானே கொடுப்பேன். ஆயினும் இதனைக் காணினும் வறுமை வியாதி முதலிய பீடைகளுண்டாம். இதனுள் நீரிருக்கின்றது. உடைத்துக்காட்டுவேனென்று அதனையுடைக்க, உள்ளேயிருந்த நீர் வெளியாயிற்று. யாவரும் அதிசயித்தார்கள். மருதவாணர் தம்மிடம் அம்முத்தைக்கொடுத்த வணிகனுக்குப்பொருள் சேர்ப்பிக்கக் கருதி, கடாரபுரத்திலிருக்கும் தமது நண்பனுன ஞானனந்தனுக்குத் திருமுகங்கொடுத்தனுப்ப, அவனும் அவ்வண்ணமே பொன்கொடுத்தனுப்பினன். இவற்றைக் கேள்வியுற்ற திருவெண்காடர் மருதவாணரிடம் அன்பும் பயமும் அதிகரித்திருந்தார்.

மருதவாணர் வர்த்தகஞ்செய்யக் கப்பலிற் சென்றது.

மருதவாணருக்கு வயது பதினருகவே, சிவசருமருக்கும் திருவெண்காடருக்கும் முத்திகொடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு, பட்டினத்துப்பிள்ளையாரிடஞ் சேர்ந்து, தந்தையே! நான் தீவாந்தரங்கட்குச்சென்று ரத்தின முதலிய உயர்ந்த பொருள்களில் வர்த்தகஞ் செய்து பெரும்பொருளீட்ட விரும்புகிறேன். குலாசார தருமமாகலின் தடையின்றி விடைதரவேண்டும் என, பட்டினத்துப்பிள்ளையார் மகனைத்தழுவிக்கொண்டு, குழந்தாய்! நமக்கு எல்லையில்லாத செல்வமிருக்க இன்னும் பொருள்தேடவேண்டுமோ ? இளமையில் எங்களைவிட்டுப் பிரியாதே என, மருதவாணர் உலகவியற்கைக்கேற்ப நடப்பது என் கடனுதலின் விடைதந்தனுப்பவேண்டுமென, திருவெண்காடர் புதல்வர் கருத்துணர்ந்து, இனி நமது தடைக்கடங்காரெனத் தீர்மானித்து, ஆயின் யானும் உன்னுடன்வருவேனென, மருதவாணர் நீரென்னுடன்வரின் என் ஊக்கங் குறைபடும். எமது தாயாரும் உயிர்விடுவர். நீரிங்கேயேயிருமென்றுகூறி விடைகொண்டு அந்நகரினின்று வியாபாரநிமித்தஞ் செல்லும் வணிகரோடு தாமுங் கப்பலேறிச் சென்றனர்.

மருதவாணர் வாணிபஞ்செய்து திரும்பியது.

இவ்வாறு பொருளீட்டச்சென்ற வணிகர் யாவரும் ஒரு தீபாந்தரத்திலிறங்கித் தம் பண்டங்களை மாற்றிக்கொண்டு பலதேசங்கட்குச்செல்ல, மருதவாணர் ஒருவர்மாத்திரம் அவர்களோடு செல்லாது அங்கேயே யிருந்துகொண்டு தம்பண்டங்களை மாற்றிப் பொருள்சேகரித்து, கோயில்,மடம்,மண்டபம், சத்திரம், சாவடி, நந்தவனம், தடாக முதலிய அறத்துறையிற் செலவுசெய்துகொண்டு சிலமாதங் கழித்தனர். பிறதேயஞ்சென்ற வணிகர் பெருஞ்செல்வந்தேடித்திரும்பி மருதவாணரிடம்வந்து நீர் இங்கேயிருந்து யாதுலாபம் பெற்றீரென, மருதவாணர், யான் பொருள் சேகரிக்கவில்லை. என் பண்டங்கட் கீடாக இவ்வூரினர் கொடுத்த எருமுட்டைகளும் அவல்கடலையுமே யுள்ளனவென, அவ்வணிகர் சிரித்து, ஐயோ உம்முடைய பொருளை இப்படி

மாற்றிக்கொண்டுபோனுல் உமது தந்தைக்கு யாது சொல்வீர் ? என, மருத வாணர் நீங்களென்னிமித்தம் வருந்தவேண்டாமென, வணிகர் சிலநாட்களை அங்கேகழித்து மருதவாணரையும் உடன்கொண்டு தமது காவிரிப்பூம்பட்டி னஞ்செல்லக் கப்பலேறிவருகையில், மருதவாணர் மாயையினுல் காற்று மழையை யுண்டுசெய்தமையின் கப்பல் திசைதப்பிப்போயிற்று. உணவுப் பொருள்கண்முற்றும் ஒழியுமளவும் திசைதோற்ருமையின் குளிர்காய விறகு மில்லாமல் மருதவாணர்கொணர்ந்த எரிமுட்டையைக் கேட்க, அவர் நாம் ஊரிற்சென்றவுடன் திரும்பக்கொடுப்பதாகப்பத்திரம் எழுதுவித்துப்பெற்று விரட்டியைத் தந்தார். யாவரும் காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் சேர்ந்தவுடன் அவ் வணிகரிலொருவன் திருவெண்காடரிடம் வந்து தம்முடைய புதல்வர் அறிவு மாறியிருக்கிருரெனச் சொல்லிச்சென்ருன். இதுகேட்ட திருவெண்காடர் தம்புதல்வர்வசமிருந்த எரிமுட்டையையும் அவல்கடலையையுங் கண்டு, வணி கன் கூறியது உண்மையாயிருக்கலாமெனத் துணிந்தும், எரிமுட்டையைப் பெட்டியில்வைப்பானேன். விசேஷமிருக்குமென்று கருதி அதிலொன்றைப் பிட்டுப்பார்த்து அதினிடையேமாணிக்கமிருக்க,இன்னும் இப்படியே சோதி த்துப் பல வரட்டிகளிலுமிருக்க மகிழ்ச்சிபெற்று, அவல் கடலையைச் சோதி த்து முழுதும் பொன்மணல் கலந்திருக்கப் பார்த்ததிசயித்து, இன்னும் அப் பெட்டியில் என்னவிருக்கிறதெனச் சோதிக்கையில், அதில் ஓலைச்சுருள் கிட க்க, அதனைப் பிரித்து அது ஊர் சேர்ந்தவுடன் தாம்பெற்ற எரிமுட்டை களைக் கொடுப்பதாக வணிகர் எழுதிக்கொடுத்த பத்திரமாயிருக்க அவ்வணி கரை விளித்து, இது நீங்களெழுதிக்கொடுத்த பத்திரந்தானுவெனக் கேட்க, அவர்கள் ஆமெனக்கூறி, நாம்சாதாரண வரட்டியென்றெண்ணினேமே இது போல மாணிக்கம்பொதிந்த வரட்டி தரச்சொன்னுல் யாதுசெய்வோமென வருந்தியிருந்தனர்.

மருதவாணரைக் காணுது திருவெண்காடர் வருந்தியது.

திருவெண்காடர் தம்புதல்வர் கொணர்ந்த மணித்திரளையும் பொற் றிரளையுங் கண்டு மருதவாணரைத் தழுவிக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் விருப் புடையவராய் அவரிருக்குமிடத்தோடி அங்கே அவரைக் காணுமல் மயங்கித் திடுக்கிட்டுக் காவலாட்களைக் கேட்க, அவர்கள் நாங்கள் ஜாக்கிரதையாகவே காக்கின்ருேம். அவர் இவ்வழியாகப் போகக்காணேமென, திருவெண்காட் டுப் பிள்ளையார் அந்தப்புரத்தினுட்சென்று தம்மனைவி முதலாயினுரைவினவ, அவர்கள் மருதவாணர் இப்பொழுதுதான் புசித்துப் புறஞ்சென்றனர். அவர் எமக்களித்த ஆடையாபரணங்களைப் பாருமெனக்காட்டச் சிறிதுதெளிவடை ந்து அவரைப்பார்க்க விரும்பி எங்கெங்கேபோய்ப் பார்த்துங் காணுமல் தம் மாளிகையடைந்து வருந்தியிருந்தனர்.

மருதவாணர் சிவசருமருக்கு முத்தியளித்து மறைந்தது.

இஃதிங்ஙன நிகழ்கையில், மருதவாணர் தம்மைத் திருவிடைமரு தூரிற் பூசித்து அன்புகொண்டிருந்த சிவசருமருக்குத் தாம் முன்னருளியபடி

பதினாறு வருடங்கள் கழிந்தமையின் ஒளிப்பிழம்பாகத்தோன்றி, சிவசருமரையும் அவர் குடும்பத்தினரையும் அந்தச்சோதியில் ஐக்கியஞ்செய்துகொண்டு மூல லிங்கமூர்த்தியாகிய மஹாலிங்கத்தினிடத்தில் கலந்து எழுந்தருளியிருந்தனர்.

திருவெண்காட்டடிகள் திருவருள்பெற்றது.

திருவெண்காடர் மருதவாணருடைய பிரிவுக்காற்றாது உணவாதிகளை வெறுத்துக் கவலைகூர்ந்திருக்கையில், அவர் மனைவியார் ஒரு சிறுபெட்டியைக் கொணர்ந்து முன்வைத்து, இது உமது புதல்வர் தேவரீர் வந்தவுடன் கொடுக்கும்படி கொடுத்துச் சென்றாரென்றார். பட்டினத்துப்பிள்ளையார் ஆவலோடு அதனைத்திறந்துபார்க்க, அதனுள் ஒரு காதற்ற ஊசியும் ஓரோலை நறுக்கு மிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு அந்நறுக்கைப் படிக்க அதில் "காதற்ற வூசியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே" என்றிருக்க, அதனைப் பார்த்தவுடன், முன்னமே மருதவாணர் திருநோக்க முதலியவற்றால் பக்குவமுற்றிருந்தமையின் சிவானந்தக்கடலில் மூழ்கி எப்பொருளிலும் விருப்பற்று, திருவருள் கூட்டுதலின், "பட்டைக்கிழித்து, சூதுற்ற கொங்கை" எனும் முதலையுடைய செய்யுள்களைக்கூறி யிருவகைப்பற்றுமற்று, உலகினர் உய்யும்படி மனதை முன்னிலையாக்கி "வாதுற்ற" முதலிய பாடல்களைக்கூறி, தமது தாயாரை நோக்கி, அன்னையே! உமது தவப்பயனெய்தியது. நீர் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம். உம்மைக் கணமும் பிரியாத யான் குருநாதன் கட்டளையில் நிற்பவனெனக்கூற, தாயார் அவர் குறிப்பையுணர்ந்து, ஐயனே! யான் வயோதிக பருவத்தின ளாகலின் என் சரமக்கிரியைகளை முடித்தபின் விருப்பின்படி செல்லலாமேயென, பட்டினத்தடிகள் அங்ஙனமே யாகுகவென்று நேரில்நின்ற தமது நண்பரும் தலைமைச் சப்பிரதியுமாகிய சேந்தனாரைப் பார்த்து, இப்பொருள் முற்றையும் பலரையுங் கொள்ளையிடச்செய்யுமெனக் கட்டளை தந்து வெளிப்பட்டனர். அச்சமயம் அவருடன்மே விருந்த ஆடை கழன்றிருந்ததை யறியாமைகண்ட அவரது மனைவியார் சிவகலையம்மையார் அவரைவணங்கி,எம்மிறைவரே! அடிமைக்குத் தேவரீர் கதியாதலால் யானும் உடன் வருகிறேனெனப் பணிந்துசொல்ல, திருவெண்காட்டடிகள் பெண்ணே! அனைவர்க்குஞ் சிவபெருமானே கதியாவர். யான் சற்குருவின் ஆணைவழி நிற்பவன். நீ யென்னுடன் வரச் சக்தியற்றவள். இங்கேயே சிவநேசமும் அடியவர் நேசமுங்கொண்டிருந்து சிவபெருமான் திருவடிப்பேற்றினை யடைகவெனக் கூறிவிடுத்து, ஆதரவில்லார்போல் அவ்வூர்ப்பொதுமண்டபத்தில்தங்கியிருந்தனர். அவர் சுற்றத்தினர் நண்பர்முதலாயினோர் இச்செய்தியறிந்து அவரைக்கண்டு, நீர் எங்களிலெல்லாம் மேம்பட்டிருந்தும் இப்பரதேசி கோலங்கொள்வதேன்? எமக்கு யார் ஆதரவாவரெனவருந்த, பட்டினத்தடிகள் அவர்களைப் பராமுகமாகநோக்கி "மனையாளும், அத்தமும், எரியெனக்கு, அண்ணல்" "என்பது முதலான நான்கு பாடல்களால் நிலையாமையை யுணர்த்தி, தம்மனதை முன்னிலையாக "மாடுண்டு" என்பது முதலிய ஐந்துபாடல்

இது பெறற்குரியதெனக் கூறி, அவர்களையே முன்னிலையாக்கி "ஊரீர்" என்பது முதலிய இருபாடல்களால் இதோபதேசஞ்செய்து வாய் பேசாது மவுனங்கொண்டனர். அவர்கள் அச்சமும் நாணமுமெய்தி இவர் நிலை உயர் நிலையெனக் கருதிப்போயினர்.

அரசன் சேந்தனாரைச் சிறைசெய்தது.

பட்டினத்தடிகள் துறவுபூண்டதையும், அவர் செல்வ முழுவதையும் ஊரார் கொள்ளைகொள்ள விட்டதையும் அரசன் கேள்வியுற்று, நிதிக்களஞ்சியம் அப்படிக் கொள்ளைபோகாமல் தடை படுத்தி, திருவெண்காடருடைய தமக்கை புதல்வரை வருவித்து அவருக்கு உரிமைதந்து ஆங்கிருத்தி, அவர்கள் குடும்பபோஷணைக்கு வேண்டும் பொருளையளித்து ஏனையவற்றைத் தன் பொக்கிஷத்திற் சேர்ப்பித்து, அவற்றைத் தர்மசாலை முதலியவற்றில் செலவாக உத்தரவுசெய்து, பட்டினத்தடிகளின் தலைமைச் சம்பிரதியான சேந்தனாரது உண்மை நிலைமையுணராது, திருவெண்காடர் செல்வத்திற்கு எல்லையில்லையென்று பலருஞ் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இன்னும் எங்கேனுமிருப்பின் தெரிவிக்கவெனக் கேட்க, சேந்தனார் அரசனே! அவர் செல்வ முழுவதையுங் காட்டிவிட்டேன், வேறறியேனென, அரசன் அவர் சொல்லை நம்பாது தன் பரிசனர்களைப் பார்த்து இவர் இன்னும் வேறு நிதிகாட்டும் வரையில் சிறையில் வையுங்களெனக் கட்டளையிட்டு, இவர் பொருண் முற்றும் திருவெண்காடர் பொருளேயென்று கவர்ந்துகொண்டான். இவற்றைக் கண்ட சேந்தனார் மனைவியார் அரசன் கொடுங்கோலுக்கஞ்சி தமது ஒரே புதல்வனை யுடன்கொண்டு பிறதேசமுற்றுக் கூலிவேலை செய்து காலங்கழித்துவந்தனர்.

அரசன் பட்டினத்தடிகளைக் காண்டல்.

இவை யிவ்வாறிருக்கையில், அவ்வூராளி பட்டினத்துப் பிள்ளையாரை நேரிற்காண விருப்பங்கொண்டு, ஊர்ப்பொது மண்டபத்திற்குப் போய் அங்கே சிவயோகநிஷ்டை கொண்டு வீற்றிருக்கும் திருவெண்காடரைத் தரிசித்து, ஐயா! நீர் இந்தப் பரதேசி வடிவாகி எல்லா இன்பங்களையுந் துறந்ததனால் எய்திய விசேஷமான பிரயோஜனம் யாது? எனக்கேட்க, பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அரசனே! நீ நிற்பதும் நாமிருப்பதுமாகிய இந்நிலைமையே நாம் கொண்ட பரதேசிக் கோலத்தின் பயனென, அரசன் அதனைக்கேட்டு மனதில் நாணங்கொண்டு ஒன்றுமுரைத்தற்கின்றிப் போயினன்.

திருவெண்காடர் சிவயோகத்திருத்தல்.

அதுமுதல், பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பசிவந்த சமயங்களில் ஊரிற் சென்று இருகரங்களை விரித்து ஏற்றுப்புசித்து, தமது முழுநோக்கத்தையும் சிவனடியி லமர்த்திச் சிவயோக நிஷ்டையில் நிலைபெற்றிருந்தனர். ஆனால், பட்டினத்தடிகளது உயர் நிலையையுணராத அவருறவினர் அவர் ஊராரிடத்

தில் கைப்பிச்சை வாங்கிப் புசிப்பது தமது குலத்திற்கு இழிவென்று கருதி அவ்வூரிலுள்ளாரைப் பிச்சை கொடுக்காத வண்ணம் தடுத்தார்கள். அது கண்ட திருவெண்காடர் அவர்களிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு அவர்களுக்கு ஞானோதயமாம்படி பசுநிரை மேய்க்கும் ஆய்க்குலச்சிறுரோடு அளவளாவி விளையாடியும் குப்பைகளின்மீது படுத்துறங்கியும், தமது காலில் பழுதையைத் தொடுத்து அச்சிறுரை ஈர்க்கும்படி செய்தும், கண்டார் பித்தம்பிடித்தவரென்று பழிக்கும்வண்ணம் குடியிருந்த வீட்டிற்குக் கொள்ளி வைப்போம் என ஓயாது சொல்லிக்கொண்டு பல விடங்களில் திரிந்துகொண்டு மிருந்தனர்.

திருவெண்காடர்க்குத் தமக்கையார் நஞ்சூட்டியது.

திருவெண்காடருடைய செயலைப்பார்த்து மனம்பொறாத அவர் தமக்கையார், இவர் இவ்வகையா யிருத்தலினும் இறத்தல் நலமெனக்கருதி நஞ்சூட்டிய ஓட்டப்பமொன்று சமைத்து அதனைப் பிள்ளையார் உண்ணும்படி கொடுப்பித்தார். திருவருளா லதனையுணர்ந்த பிள்ளையார் "தன்வினை தன்னைச் சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்" என்று தாம் பிட்ட அப்பத்துண்டைத் தமக்கையார் வீட்டிறப்பிற் செருகியதும் அவ்வீட்டுடன் அந்நகரிற் பலவீடுகளுந் தீப்பற்றி ஒருவராலும் தணிக்கமுடியாமலும் பிராணிகளுக்குப் பீடை யில்லாமலும் எரிந்துபோயின. அதுகண்ட பலரும் சுவாமிகளைப் பணிய அத்தீயையகற்றி "விளக்கினை வையமுய்ய" என முதலையுடைய செய்யுள் முதலியவற்றையோதி, ஊரிற் பிச்சையேற்றுண்டு "குடியிருந்த வீட்டிற்குக் கொள்ளி வைக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு திருவெண்காட்டிற்றங்கி யிருப்பாராயினர்.

திருவெண்காடர் தாயார் தகனகிரியை செய்தல்.

இவரிங்ஙன மிருக்கையில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இவர் தாயார் உடனீங்க, இவருறவினர் அவ்வுடலை வழக்கப்படி மயானத்திற்குக் கொண்டு செல்ல, அதனைத் திருவெண்காட்டிலிருந்துணர்ந்த பட்டினத்தடிகள் பெருமான் கட்டளையால் அன்னைக்குச் சொல்லிய வண்ணம் முடிக்கக் கருதி அங்கிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினமுற்று மயானமடைகையில், உறவினர் இவரைக் கண்டு ஒதுங்க, பிள்ளையார் அருகேபோய் அவர்களடுக்கிய சிதையையகற்றி, வாழைப்பட்டைகளால் சிதையடுக்கி அதின்மேலே தாயின் உடலைக் கிடத்தி, "ஐயிரண்டு, முந்தித்தவம்,வட்டிலிலும், நொந்துசுமந்து, அரிசியோ, அள்ளியிடுவது," என்னும் முதலினையுடைய பாடல்களையோதி, "முன்னையிட்டதீ" என்னும் பாடலால் தீமூட்டி, "வேகுதே தீயதனில்" என்னும் பாடலை அது மூண்டெரிகையிலோதி, சாம்பரான பிறகு "வெந்தாளோ" என்னும் முதலையுடைய பாடலால் துக்கித்து, மறுநாட் புலரியில் "வீற்றிருந்தாள்" என்னும் பாடல்கூறி உறவினரையும் விளித்துச் சஞ்சயனம் செய்வித்து "மென்றுவிழுங்கி" என்னும் பாடல் பாடிக்கொண்டே திருவிடை

மருதூர்சேர்ந்து அங்குள்ள அரனடியர் எதிர்கொள்ள அவருடன் ஆலயமடைந்து சந்நிதியிலிருந்து திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை யோதித்துதித்துப் புறம்போந்து பிச்சையேற்றுண்டு சிலகாலம் கோபுரவாயிலில் சிவயோகத் தமர்ந்திருக்கையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் அவர் கனவில் அவ்வூர் மன்னன்போலத் தோன்றிநின்று கைக்கோலினால் பூமியைத்தாக்கி நீயாரென்று வினவலும், இவர் மன்னனே நானென்றது தோல் நரம்பு மாமிசம் எலும்பு உரோமம் மூச்சு மன முதலியவற்றில் யாதோ அறியேனென, பெருமானும் உடனே அந்தர்த்தானமாக, அவ்வாறு வந்தவர் கடவுளென்றுணர்ந்து அன்பும் ஆராமையு மேலிட்டு அழுது தொழுது அவர்நின்ற அடிச்சுவட்டினைக் கண்ணிலும் மார்பிலும் ஒற்றித் துதித்தனர். பின்னொரு தினத்தில் நகர்முழுதுஞ் சுற்றியும் பருக நீர்கிடைக்காமல் மருதப்பிரானைப்பாடி யதனைப் பெற்றனர். ஒருநாள் உடம்பினை வெறுத்துக் கருப்பங்கழனியில் இழுக்கப்பண்ணி யலுத்துப் புறந்திண்ணையிற் படுத்துறங்குகையில் மருதவாணர் இவர் கனவிற்றோன்றி, வெண்காடா! நீ நமது க்ஷேத்திரந்தோறுஞ் சென்று துதிசெய்கவெனக் கட்டளையிட்டு மறைய, பட்டினத்தடிகள் பலரும் உய்யுமாறு பல தமிழ்ப் பாக்களை யோதிப் புறப்பட்டு, கும்பகோணம், கீழ்க்கோட்டம், காரோணம், நாகேச்சரம், குரங்காடுதுறை, மாயூரமுதலிய க்ஷேத்திரங்களைப் பணிந்து திருவாரூரை யடைந்து அடியவரெதிர்கொள்ள ஆலயத்தைப் பணிந்து அந்நகரிற் பிச்சையேற்றுண்டு வசிப்பாராயினர்.

திருவெண்காடர் இறந்தவனை யெழுப்பல்.

திருவெண்காடர் திருவாரூரி லிருக்கையில் ஒரு சிறுவன் ஜன்மாந்தர புண்ணியவசத்தால் சிவபக்தி முதிர்ச்சி யுடையனாய், திருவெண்காடர் பாற் பக்தி செலுத்தி உணவாதிகளைக் காலத்திற் கொடுத்துபசரித்து இராப்பகலாகப் பிரியாது தொண்டு செய்து வந்தனன். அவன் ஒரு மகனேயாதலின் அவனது நல்லத்தை தன்மகளை யவனுக்கு மணஞ்செய்வித்துத் தமயன் குடியும் தன் குடியும் விளக்கமுறச் செய்யவிரும்பி அவன் தாய்க்கோத அவள் பிள்ளையின் அநுமதிகேட்ப, அவனிணங்காமையின் அவ்விருமாதரும் பட்டினத்தடிகள்பால் விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர் சிறுவனை நோக்கி, அப்பா! உன்தாய் அத்தையாகிய இருவர்கருத்தையும் நிறைவேற்று. திருவருள் உண்டாகுகையில் யாவுமாகும், என்சொல்லை மறுதேயென, சிறுவன் இணங்கி, சுவாமிகளைப் பணிந்து, சுவாமி! தேவரீரைப் பிரியாது தொண்டு செய்ய விரும்பிய அடியேனுக்கு இவ்வாறு கட்டளையிடச் செய்தது என் ஊழ்வினையேயாயினும் மணக்காலத்தில் தேவரீரெழுந்தருளி யாசீர்வதித்தருளல் வேண்டுமெனக் கேட்க, அடிகளும் அங்ஙனமே யாகுக வென்றருளியனுப்ப, அவன் தாயும் அத்தையும் மகிழ்ச்சியோ டழைத்துச் சென்று மணவினையைப் பிரபலமாக நடப்பித்தனர். அக்காலத்தில் பட்டினத்தடிகள் சென்று அவன்விருப்பின்படி வாழ்த்தி மேல் நிகழுங் காரியத்தைக் கூறவேண்டு மென்னுங் கருத்

துட் கொண்டவராய் "நாப்பிளக்க" என்று முதலையுடைய பாடல்பாடிச் சேனைஷயிட்டுச் சென்றனர்.

அந்த மணமகன் தன்னில்லாளுடன் கூடி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள் தீவினைப்பயனால் அப்பியங்கன ஸ்நானஞ்செய்து அன்றிரவு அவனுக் குற்ற காமமேலீட்டினால் காதலியைக் கலக்க; சந்நிபாதங்கண்டு மாண மடைய, அவனது மனைவி தாய் அத்தை முதலினோர் கூடிக்கொண்டு பேரி றைச்சலிட்டழுதுகொண் டிருக்கையில், சுயேச்சையாய் உலாவிக்கொண் டிருக்கும் பிள்ளையார் தெய்வகதியாய் அவ்வழியே வரவும், சிலர் இச்செய்தி யைத் தெரிவிக்க, சுவாமிகளும் இரக்கமெய்தி அருகே செல்ல, அவன் சுற வினர் அழுகை நீங்கி யிருந்தனர். சுவாமிகள் அவ்விறந்தவனைக் கிருபையாகப் பார்த்து "வடிவந்தானும்" என்னும் பாடலோதி, தம்மையடிமை கொண்ட தலைவர் திருவருளை "மண்ணுமுருகும்" என்னுஞ் செய்யுளாற் கூற, இறந்து பட்டவன் உறங்கியெழுந்தான் போலத் துணுக்குற்றுப் பணிந்து நின்றான். யாவரும் அதிசயித்தார்கள். அச்சிறுவன் நிகழ்ந்த செய்தி சிறிது முணராதவ னாதலின் சுவாமிகள் திருவமுதுகொள்ளப் பொழுதுபட்டதே யென வருந்தி அவருக்குப் பிச்சையுணவைச் சித்தஞ் செய்வதறிந்து சுவாமிகள் திருவுளங் கனிந்தவராய் "எருவாய்க் கிருவிரன்மேல்" என்ற செய்யுளால் அவனுக்கு அருள்புரிந்து வாழ்த்திச் செல்லுகையில், அவ்வூரினர் எங்கள்பால் தொண்டு செய்யப்பெற்று இங்ஙனே யெழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென "வெட்ட வெளி" என்னும் பாடல்பாடி யவர்களை யிருத்தி அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பாண்டிநாடடைந்து மதுராபுரியில் சோமசுந்தரப் பெருமானைப் பணிந்து "விடப்படுமோ" முதலிய சிலபாடல்க ளோதிச் சிலநாளங்கிருந்து அந்நாட்டுத் தலங்களை யெல்லாங்கண்டு மலை நாடு சென்று திருவஞ்சைக்கள முதலிய தலங்களைப் பாடிப் பின்னர்க் கொ ங்குநாடு சென்றனர்.

திருவெண்காடர் கொங்குநாட்டிருத்தல்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கொங்குநாட்டிலுள்ள பேரையூர் அவிநாசி முதலிய சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் துதித்து, மௌனவிரதங்கொண்டு அங்கே வசித்திருக்கும்போது ஒருநாள் நடுராத்திரியில் பெரும்பசியால் வரு ந்தி, மூர்க்கனாகிய ஒருவனுடைய வீட்டு வாயிலிலே நின்று தமது கையைத் தட்ட, அம்மூர்க்கன் இவரது பிரபாவங்களை யுணராதவனாகலின் கள்ளனெ ன்றுள்ளத்திற் கருதி, கரத்தில் தண்டமொன்று தாங்கிவந்து புடைத்தான். அதற்கு ஒன்றும் தடைசெய்யாமல் நின்றவிடத்திலேயே நின்று சிவநாமோச் சாரணஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் அயல்வீட்டுப் புறந் திண்ணையிற் சயனித்திருந்த வொருவன் ஓடோடிவந்து அம்மூர்க்கனைத் தடு த்து ஸ்வாமிகளை யழைத்துச்சென்று உபசரித்து உணவளித்தனன். அத் தருணத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவருளையெண்ணி "பூணும்பணிக்

கல்ல" என்னுஞ் செய்யுள்கூறி, "இருக்குமிடந்தேடி" என்னுஞ் செய்யுளால் தமது கருத்தை வெளியிட்டு, அவ்விடத்தை விலகித் துளுவநாடுசென்று கோகரணமடைந்து கோகர்ணேசுரரைப் பணிந்து, உஞ்சேனை மாகாள முற்று மாகாளேசுரரைத் தொழுது அங்கருடுத்த ஒரு சிறுபுறங் காட்டி லிருந்த விநாயகராலயத் தணுகிச் சிவஞான நிஷ்டையில் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

கழுமர மெரிந்தது.

அக்காலத்தில், அந்நகரை யரசுசெய்த பத்திரகிரிமன்னன் சத்திநிபாதத்துத்தம நிலைவாய்ந்த அதிதீவிரபக்குவ முற்றிருந்ததுபற்றி, சிவபெருமான் அவனைத் தேற்ற அருள்செய்ததனால், அரசன் மாளிகையில் திருடக் கருதிய சில கள்வர் அக்கணபதி கோயிலையடைந்து, திருடப்போமிடத்தில் பெரும்பொருள் கிடைக்கவேண்டுமென்று வணங்கிச் சென்று இராஜக்கிருகத்திற் புகுந்து ஆசையடங்கப் பலவகைத் திரவியங்களையும் திருடிக்கொண்டு போகையில் விநாயகரைப் பணிந்து விலையேறிய ஒரு பதக்கத்தை விநாயருக்குச் சாத்துவதாகக் கருதி, மிக்க இருளா யிருந்தமையின் விநாயகரெனத் தெரியாமல் அருகேயிருந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கழுத்தில் வீழ்த்திச் சென்றார்கள்.

அந்தப்புரத்திற் களவுபோனதுபற்றிக் காவலாளரும் பரிவாரங்களும் நகர்முற்றுந் தேடிப்பார்த்துப் புதிதாகத் தோற்றிய அடிச்சுவட்டின் வழி குறுங்காடடைந்து அங்குள்ள விநாயகராலயத்தில் அருணோதய சமயத்தில் சிவஞான நிஷ்டையிலிருந்த ஆரம்பூண்டுள்ள பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, கள்வரில் இவருமொருவரென்று கருதிப் பலவிதமாகத் துன்புசெய்தார்கள். அதனால் நிஷ்டை கலைந்தபிள்ளையார் தாம்பூண்ட பதக்கத்தின் வரலாற்றையும் ராஜசேவகர் துன்புசெய்யுங் காரணத்தையுந் தெரியாமல் சிவசிவவென்று சலங்காதிருக்க, அவரிற் சிலர் இவர் பெரியராயிருக்கிறார், கள்வரல்லர், நன்குணராமல் இவரை வருத்துதலடாது, அரசனுக்குணர்த்திக் கட்டளையின்படி செய்வோமென்று அரசன்பாலெய்தி ஆரத்தையுங் காட்டினர். வேறு சிலர் இக் கள்வனைத் தண்டியாதுவிடின் பொக்கிசமுற்றுங் கொள்ளையாய் விடுமெனக் கூற, மன்னன், கழுவேற்றுக வெனக்கட்டளையிட, தண்டலாளர் ஸ்வாமிகளைக் கழுமரத்தருகே அழைத்துப்போக ஸ்வாமிகள் கழுமரத்தைக்கண்டு புன்னகை புரிந்து "என் செயலாவதியா தொன்றுமில்லை இனித்தெய்வமே" என்னுஞ் செய்யுளோத, உடனே கழுமரம் பற்றியெரிந்தது. பரிசனர்கள் இச்செய்தியை யரசனுக்குணர்த்த மன்னன் பிரமித்துப் பாதசாரியாய் ஓடிவந்து, கழுமரம் எரிவதையும் பட்டினத்தடிகள் அருகே நிற்பதையும் பார்த்தவளவில் பிரபஞ்சத்தை மறந்தனன்.

பத்திரகிரியாருக்குத் திருவருள் புரிந்தது.

மெய்ம்மறந்த பத்திரகிரிமன்னர் உணர்வுற்று ஸ்வாமிகளைப் பலவாறு துதித்துப் பணிந்து நன்காராயாது செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டு

மெனப் பிரார்த்திக்க, பட்டினத்துப்பிள்ளையார் கிருபாமூர்த்தியாய் மன்னவருக்கு ஞானோதயமாகத் தத்துவநியதிபுரிந்து "நாய்க்கொருசூல்" "மானார்விழி" என்னுஞ் செய்யுள்களையோதித் தம்மைப்பிணித்திருந்த தளைகளைத் தெறித்துவிழச்செய்தனர். பத்திரகிரியார் உடனே தெளிவுற்று உலகவிச்சையை வெறுத்து அரசகோலத்தை விலக்கி, தம்மைப் புடைசூழ்ந்து நின்ற உறவினராதியோரைப் பாராது, பிள்ளையார் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, அடிகளே! குற்றவாளியாகிய என்னை உச்சீவிக்குமாறுகருணை செய்யவேண்டுமென வேண்டினர். அதற்குத் திருவெண்காடர் "ஓங்காரமாய்" என்னும் பாடலோதிப்பாவனாதீக்ஷையாற் பத்திரகிரியாருக்குச் சிவயோகாநுபவம் நிலைக்கும்படியருளி, நீ திருவிடைமருதூருக்குப் போகுகவெனக் கட்டளைசெய்து, அவ்விடம் நீங்கி, விந்தகிரி காசி திருக்கேதார முதலிய க்ஷேத்திரங்களைப் பணிந்து, ஸ்ரீபர்ப்பதஞ் சேர்ந்து துதித்து அவ்விடத்திற் சிலகாலமிருந்து, மேற்கடலோரமாய் மீண்டுங் கொங்குநாடடைந்து, பாண்டிநாட்டிற்குப்போய்த் திருக்குற்றாலத்தைக் கண்டு "காலன் வருமுன்னே" முதலிய பாடல்களையோதி, இராமேச்சுரம் திருமறைக்காடு முதலிய சிவஸ்தலங்களைப் பணிந்து மீண்டும் திருவிடைமருதூரை யடைந்து மருதீசப்பெருமானைப் பணிந்து கீழைக்கோபுரவாசலில் தங்கியிருப்பாராயினர்.

குருவின் கட்டளைபெற்ற பத்திரகிரியார் சிவயோகசாதன நீங்காது பிச்சை புக்குண்டு பலதலங்கள் பணிந்துகொண்டு பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவிடைமருதூரைச் சேர்ந்ததினத்திலேயே தாமும் ஆங்குற்று அடிகளை வணங்கி உத்தரவின்படி மேலைக் கோபுரவாயிலி லிருந்துகொண்டு, தினமும் பிச்சையேற்றுக்கொணர்ந்து குருநிவேதனஞ்செய்துசேஷத்தைதாம்புசித்துச் சிவயோகசாதனையி லிருப்பாராயினர். இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் சுவாமிகள் பரிகலசேஷத்தைப் பத்திரகிரியார் அமுதுசெய்யப் புகுகையில், ஒரு பெட்டை நாய்க்குட்டி தன்னைப் போஷிப்பாரின்றிப் பசியால் வருந்தி வால் குழைத்து எளியமுகங்காட்டி நிற்க, பத்திரகிரியார் அதனிடத்திரக்கமுற்று அப்பிரசாதத்திற் சிறிது அதற்கிட, அஃதுண்டு பசியாறி அதுமுதற் பத்திரகிரியாரைப் பிரியாது காத்துக்கொண்டிருந்தது. அதனால் இவர் நாடோறும் சேஷப்பிரசாதமிட்டு வந்தார்.

அந்தப் பெட்டைநாய் ஜந்மாந்தரத்தில் அங்கதேசத்திலிருந்த அதிசௌந்தரியவதியாகிய ஒரு வேசை. அவள் பல புருஷர்களையும் வஞ்சித்துத் திரவியஞ் சம்பாதித்துக் கள்ளுண்டு புலாலருந்திப் பலவகைத் தீக் கருமங்களிற் காலங்கழித்து வருகையில், ஒருநாள் நடுப்பகலில், ஞானவானாகிய ஆசிரியன் கட்டளையாற் பிச்சைக்குப் போகும் ஒருமாணாக்கன்கையில், தான் விடர்களோடுண்டுமிகுந்த உச்சிஷ்டத்தை அகங்காரத்தாலிட, அவன் அதைக் குருப் பிரீதிசெய்து தானும் பசியாறிச்சென்றனன். அவ்வேசைவயது முதிர்ந்திறந்து பெட்டைநாயாய்ப்பிறந்தவள் ஆயினும் சிவயோகியின் பசியைத்தணி

வித்த புண்ணியவசத்தால் பத்திரகிரியாரது உச்சிஷ்ட நகரப்பாத்திரமாய் அவருக்குக் காவற்றொண்டுசெய்து முத்தியெய்த இடமுற்றாள். சிலகாலஞ் சென்றபின், அந்நாய்க்குப் பரிபாகமுண்டானமையின் மருதப்பெருமான் சித்தரூபமேற்றுக் கீழைக்கோபுரவாயிலிலுள்ள திருவெண் காடர்பாற் சென்று பசியால்வருந்துகிறேன் பிச்சையிடுவீராவெனக் கேட்க, திருவெண்காடர், ஐயா ! நான் கோவணமே சுமையெனக் கருதி யுள்ளேன், நான்பிச்சையிடுவதெங்ஙனம்? ஒருகுடும்பிமேலைக்கோபுரவாயிலிலிருக்கிறான்.அங்குச்சென்றால் பசிதணிக்க ஏதேனுங் கிடைக்குமென, சித்தர் பத்திரகிரியாரிடஞ் சென்று தாம்பசித்திருப்பதும் கீழைக்கோபுரவாயிலில்தாம் கேட்டதும் அதற்கு அவர் பதில் சொன்னதும் சொல்லி, உம்மிடம் வந்தேன் நீரென்பசியைத்தணிவிக்கவேண்டுமெனக் கூற, பத்திரகிரியார் அச்சொல்லின் குறிப்பை யறிந்து, இரந்துண்ணும் ஓடும் எச்சிற் புசிக்கு நாயுமா வென்னைக் குடும்பியாக்கின வென்று தமது கையிலிருந்த ஓட்டை யெறிய, அது நாயின் பொறியிற்பட, ஓடுமுடைந்து நாயு மிறந்துபோயது. மருதப்பிரானாகிய சித்தரும் புன்னகை காட்டி மறைந்தனர். பத்திரகிரியார் சகச நிஷ்டைகைகூடத் திருப்புலம்பல் முதலியன கூறிச் சிவயோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்,

சிவயோகியாலிறந்த அந்நாய், பண்டையவினைமுற்றும் நீங்கிப் புண்ணியமேலிட்டு, காசிமன்னன் விசுவகுத்தனுக்குத் தவப்புதல்வியா யுதித்து ஞானவல்லி யெனுநாமங்கொண்டு, பூர்வஞானமுற்றுப் பத்திரகிரியார் திருவடியில் அன்புகொண்டு வளர்ந்து மங்கைப்பருவமடைய, அவள் பிதா தகுந்த நாயகனை விசாரித்துக் கிடையாததுபற்றி மனவருத்தத்துடன் புதல்வியையடைந்து, அருகிருந்த புரோகிதரிடம் தன்மனக்குறையைக்கூறி வருந்த, அப்பெண் பிதாவைப் பணிந்து, நான் யார்க்கும் உரியளல்லேன். தென்னாட்டில் திருவிடைமருதூரில் மேலைத்திருக் கோபுரவாயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் என் குருவிற்கேயுரியேன், நீங்கள் என்கருத்தைத் தடுக்காது என்னை அவருக்கே கொடுத்தால் இருபத்தொரு தலைமுறை யினரும் நற்கதியடைவீர்களெனக்கூற, மன்னன் மனநடுங்கி இச்சிறுமிக்கு இவ்வெண்ணம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? இவளது குணம்செயல் அழகு முதலியவற்றால் ஓவதாரமென்றே யாலோசிக்கிறேன். இன்னும் இவ்வார்த்தையின் உண்மையை யறியவேண்டுமென்று சில ஒற்றரை யனுப்பி அவர்களாற் பத்திரகிரியார் நிலையைத் தெரிந்துகொண்டு, தன் மகளைச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு பரிசனர்கள் புடைசூழத் திருவிடை மருதூரை யடைந்து மேலைக்கோபுரவாயிற்கருகே மகளைப் பல்லிக்கிலிருந்து இறக்கினான்:

பத்திரகிரியார் சிவஞானநிஷ்டையிலிருப்பதுணர்ந்த அரசகுமாரத்தி கைகூப்பிக் காலம் பார்த்துக்கொண் டெதிரேநின்று, நிஷ்டை விலகிப் பார்த்தவுடன், அடிநாய், மீட்டும் திருவடிப்பேற்றுக்கேவந்தது எனப்பணிய, அவர் முற்றுமறிந்து அப்பெண்ணின் கரத்தைப்பற்றிக்கொண்டு கீழ்க்கே

பூர்வாயலிலிருக்கும் ஞானசாரியர் சந்நிதியடைந்து, எம்பெருமானது எச் சிற்பிரசாதமுண்ட நாய்க்கு இப்பிறவி வரற்பாலதோவென வருந்தி நிற்க, பட்டினத்தடிகள் சிவன்செயலுக்கு யாது செய்வோமென்று திருவருளைநாடி னவுடன், ஆங்கு ஓர் சோதியுண்டாக, பத்திரகிரியார் அப்பெண்ணுடன் அ திற்பிரவேசித்து ஐக்கியமாயினர். சோதிமறைந்துமஹாலிங்கத்திற்சேர்ந்தது. திருவெண்காடர் இவ்வற்புதத்தைக்கண்டு நடுங்கி கண்ணீர்பெருகப் பரவச ராகித் தெளிந்து திருவருளை நாடிச் சிவாலயத்தை நோக்கி, எம்பெரும னே! வரகுணபாண்டியர்மனைவியாரை முன்னொருகாலத்தில் திருமேனியில் ஐக்கியஞ்செய்துகொண்ட அருள்வெள்ளமே! இன்று நிகழ்த்திய அற்புதம் அளவிடற்பாலதோ, என்னை வினையுடன் இங்கிருத்திய தெதற்கோவென்று மனங்குழம்புகையில், திருவெண்காடரும் ஒற்றியூருக்கு வருகவென்றோரசரீரி யுண்டாக, வெண்காடர் பணிந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருவெண்காட்டை யடைந்தனர் என்று கூறிவந்த உபமன்யுமுனி வரை முனிவர்கள் பணிந்து, சுவாமி! வரகுண பாண்டியர் மனைவியை மருதப்பெருமான் ஐக்கியஞ்செய்து கொண்ட வரலாற்றினையுங் கேட்க விரு ம்புகின்றோ மெனப்பணிய, உபமன்னிய முனிவர் உரைப்பாராயினர்.

வரகுண பாண்டியர் வரலாறு.

சிவபக்த சிகாமணிகளே! பல்வளனும் பெருகிய பாண்டிநாட்டில் மது ராபுரியில் முற்காலத்தில் பாண்டிமன்னவர் பரம்பரையி லவதரித்து, சிவநேச மிக்கு விளங்கிய வரகுணதேவர் நீதிவழியே செங்கோல் புரிகையில், ஒரு நாள் இரதாரூடராகச் செல்லுகையில் வயோதிக மறையோ னொருவன் தேர் க்காலிற் பட்டிறப்ப, அப்பிரமஹத்தி தம்மைவருத்த, பலவகைப் பரிஹாரஞ் செய்தும் அது நீங்காமையிற் பயந்து தங் குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரப் பெருமான் சந்நிதியடைந்து பிரார்த்திக்க, திருவிடை மருதூரையடைந்தால் பிரமஹத்தி விலகுமென் றுண்டான அசரீரிவாக்கின்படி திருவிடை மரு தூரையடைந்து காருண்யாமிர்த தீர்த்தத்தில் மூழ்கி நியதிமுடித்துக் கீழ்க் கோபுரவாயிலாற் புகவும், அப்பிரமஹத்தி சந்நிதிக்குட்புகாமல் புறத்திலேயே நின்றது. தேவர் சிவபிரானைப்பணிந்து புறஞ்செல்லத் திரும்புகையில், அர சனே! கீழைக்கோபுரவாயலில் பிரமசாயை நிற்றலின் மேலைக்கோபுர வாயி லாற் புறஞ்செல்கவென்றசரீரியுண்டான வண்ணமேசென்று தம்மிருக்கை யடைந்து மருதப்பிரானைப் பணிந்து பக்தி செய்து வருகையில், அரண்மனை யிற் களவுசெய்த கள்ளனொருவனைக் காவலாளர் கட்டிக்கொணர்ந்து தம்முன் னிறுத்த, அவன் உடலில் திருநீறு அணிந்திருத்தலைப் பார்த்து, சிவனடிய னென்று கட்டை அவிழ்க்கச்செய்து அவனைப் பணிந்து ஆசையடங்கப் பொருள் கொடுத்தனுப்பினர். வேற்றோர் நாளிரவில், நகர்ப்புறத்தில் நரிகள் ஊளையிட, அவை சம்புவென்று தியானஞ்செய்ததாக அவைகட்கு ஆடை

யாதி பரிசளித்தனர். பின்னுமோரிரவில், தவளைகளிட்ட இரைச்சலை ஹரவொலியெனக் கேட்டு இரத்தினங்களையும் பொன்னையும் அந்நீரில் இறைப்பித்தனர். சிவாலயத்திற்கு உலரவைத்திருந்த எள்ளைத் திருடியுண்ட ஒரு திருடனைக் காவலாளர் பிடித்து வந்து முன்னிறுத்த, அவனை வினவி, மறுமையில் சிவாலயத்திற்குச் செக்கிழுக்கும் எருதாய்ப் பிறக்கக்கருதி இது செய்தேனென, அங்ஙனமாயின் உன் வாயிலிருத்தலிற் சிறிதுகொடு, யானும் மற்றோரெருதாவேனென்று அவன் வாயெள்ளை யாசித்துண்டு மகிழ்ந்தனர். மருதூரில் உருண்டுகிடந்த வெற்றுத்தலையைக் கண்டு, மருதூர் வருவார் பாததூசைப்படியவன்றோ இங்ஙனங் கிடக்கின்றதென்று, அப்பேறு கருதி அதனைப் பலமுறை இரந்தனர். ஆலயப் பிரதக்ஷிணம் புரிகையில், நாய் மலமிருக்கக் கண்டு இதனைப்புறத் தெறிவார்க்கு என்னரசிற் பாதியளிப்பலென்றுன்னி, மறுமுறை பிரதக்ஷிணம் வருகையில் அஃதங்ஙனமே யிருக்க, இனியெடுப்பார்க்கே யென்னரசு முற்றும் உரித்தென்று சென்று, மூன்றுமுறை பிரதக்ஷிணம் புரிகையில் மீண்டுமிருப்பத் தமது உத்தரியத்தால் அதனையெடுத்துப் புறத்தி லெறிந்தனர். ஒருநாள் நகருலா வருகையில் வேப்பங்கனிகள் உதிர்ந்து தமதன்பால் சிவலிங்கங்கள் போலத்தெரிய, அவற்றிற்கு விதானமமைத்தனர்.

பின்னர், விக்கிரமச்சோழன் மகள் காந்திமதியை மணந்து இரவில் பள்ளியறை சேர்ந்த மனைவியின் அழகைநோக்கி, இப்பெண் மருதப்பிரானுக்கே யுரியளென்று கருதி, மனைவி கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஆலயமடைந்து நள்ளிரவாகலின் திருக்கதவடைக்கப்பட் டிருக்க, திருவாயிலினின்று, மருதப்பா வென்றழைத்துத் தட்டினவுடனே, சிவபெருமான் வரகுணபாண்டியா வந்தேன் எனக்கூறிக் கதவைத்திறக்க, உட்புகுந்து, சுவாமி! இப்பெண் தேவரீருக்கே யுரியளென்று கொணர்ந்தேன் என, சிவபெருமான் அதற்கியைந்து அப்பெண்ணைச் சிவலிங்கைக்கியஞ்செய்து கொண்டனர். வரகுணதேவர்களித்து மனையிற் புகுந்தனர். திருக்கோயிலுந் தாழ்பூட்டப்பட்டது. விடிந்தபின்னர், வழக்கப்படி திருக்காப்பு நீக்கி உட்சென்று கோயிற் பரிசனர், சிவலிங்க மூர்த்திக்கு ஒரு புறத்தில் வளையணிந்த பெண் கையொன்று வெளிதோன்றப் பார்த்துப் பயந்து, வரகுண பாண்டியருக்குணர்த்த, அவர் சந்நிதிக்கு ஓடோடிவந்து கண்டு, பரமசிவனே, பாவியாற் பிடிபட்ட கையை யெச்சிலெனக் கருதிக் கழித்தீரோவென வருந்த, சிவபெருமான் உன் கருத்தை உலகறிய உணர்த்தியதன்றி வேறல்லவென அசரீரியாகக் கூறினவுடன் அந்தக்கையும் அதனுண் மறைந்தது. தேவர்கள் மலர்மழை சொரிந்தனரென்று கூறி, பின்னர் திருவெண்காடர் சரிதத்தைச் சொல்லலாயினர்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவெண்காடு சேர்ந்தது.

பட்டினத்தடிகள் திருவெண்காடு சேர்ந்து திருவெல்லையை வணங்கிச் சந்நிதியடைந்து பணிந்து அன்புமேலிட்டு அகங்குழைந்து "பூதமுங்கரணம்"

"யாவரே யிருந்தும்" "உண்டதே" என்னுந் தொடக்கங்களை யுடைய திருவிசைப்பாவாற் றோத்திரித்துச் சந்நிதியினின்று புறம்போந்து அங்கே வசித்திருந்தனர்.

சேந்தனர் வரலாறு.

அங்ஙனமிருக்கையில், அரசனால் முன்னர் சிறையில் வைக்கப்பட்ட சேந்தனருடைய மனைவியும் மகனும், பிள்ளையார் அங்குற்ற செய்தி யறிந்து அவர்பாலணுகித் திருவடியில் வீழ்ந்துவருந்த, பிள்ளையார் நீங்கள் யார் உங்கள் துயர் யாதென வினவ, அவர்கள் நிகழ்ந்த செய்திகளைச் சொல்லிச் சேந்தனரைச் சிறைவிடுவிக்க வேண்டுமென வேண்ட, அடிகள் மனம் வருந்தி, சிவசந்நிதி யடைந்து "மத்தளை தயிருண் டானும்" என்னும் முதலையுடைய திருவிசைப்பாவை யோதியவுடனே, சிவபெருமான் மூத்த பிள்ளையாரை நோக்கி, நீ சேந்தன் விலங்கை முரித்துச் சிறை நீக்கிக் கொணர்ந்துவெண்காடன்முன்விடுகென, * பிள்ளையார் அங்ஙனமே செய்யச் சேந்தனர், பிள்ளையாரைப் பணிந்து அடியேன்சிறையை யகற்றியதுபோலவே, பாசச்சிறையையும் அகற்றி அருளவேண்டுமெனப் பணிய, பட்டினத்தடிகள் அவர் பக்குவநிலையை யறிந்து, நீ யினி காட்டு விறகு விற்று அதனால் சிவனடியாரை யூட்டிக் குடும்பத்துடன் தில்லையில் வாழ்கவெனப் பணித்து, சீகாழிநோக்கிச் சென்றனர்.

சேந்தனர் தில்லையடைந்து, ஆசிரியர் கட்டளைப்படி வாழ்கையில், அடைமழை ஏழுநாள்விடாது பொழிகையிற் பசியால்வருந்தி, காட்டிற்சென்று விறகு கொணர்ந்து விற்றுக்கிடைத்த மாவை மனைவிபால் கொடுக்க, மனைவி களியமுது சமைக்க, சேந்தனர் எங்கெங்கு தேடியும் அடியரைக்காணமல், சிவபெருமான் ஒரு முதிய அடியவர் வேடங்கொண்டு மண்டபத்திலிருக்க, அவரை யழைத்துவந்து களியமுது படைக்க, பெருமான் அதனை யமுதுசெய்து எஞ்சியதைமுடிந்துசென்று, அம்பலமடைந்து, தரிசனத்திற்கு வந்தவர்களுக் களித்து அம்மையார்களிக்க அமர்ந்திருந்தனர். சேந்தனர் தமது குடும்பத்துடன் அம்மிகுதியைப் புசித்துத் தங்கினர்.

இஃதிப்படி யிருக்கையில், செல்வச்சோழன் திருவம்பலத்தில் தன்னால் நடத்துவிக்கப்படும் நித்திய பூசைமுடிவில் ஒலிக்கும் மணியோசைகேட்டுப் புசிக்கும் நியதிகொண்டிருந்தவன், ஒருநாள் நள்ளிரவாகியும் மணியொலி கேளாது மனமாழ்கித் தரையிற் கிடந்து துயில்கையில், அம்பலவாணர் சேந்தனரான்பினை வெளியிட அவன் கனவில் தோன்றி, மன்னவ! வருந்தற்க இன்று நம்சேந்தனூட்டியகளியமுதைக் களியோடுண்ணச்சென்று, உன்னால்

---

* இப்பிள்ளையார் இன்றும் விலங்குமுரித்த விநாயகரெனப் பிரசித்தமாக விளங்குகின்றனர்.

நடத்தப்படும் பூசைக்குத்தடைபட்டோமெனச் சாற்றி அந்தர்த்தானமாயினர். அரசன் தெற்றெனவிழித்து; அத்தகைய சேந்தனரைத் தரிசிக்கவிரும்பி, சூரியோதயகாலத்தில் ஆலயமடைந்து, தானும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் ஆலயமுற்றிலும் களியமுது சிந்திக்கிடக்க, தன் கனவை அவர்கட்குக் கூற வும், யாவரும் அவரைத் தரிசிக்க விரும்பியிருக்கையில், மார்கழித் திருவா திரைத் திருவிழாவில் இரதமானது, முன்னாள் பொழிந்த மழையின் சேற்றி னல் நடைபெருது தடைபட, சிவபிரான் பலரும் கேட்கும்படி "சேந்தா! தேர்நடக்கப் பல்லாண்டுபாடுக" என் றசரீரியாகக் கூற, அதுகேட்ட சேந்த ஞர் திருவருளை வியந்து "மன்னுகதில்லை, எந்தையெந்தாய்" எனுந் திருப்பல் லாண்டு ஓதியக்ஷணமே தேர் திருவீதியைப் பிரதக்ஷிணம் வந்து தன்னிலை சேர்ந்தது.

அவ்வற்புதங்கண்ட அரசனும் தில்லைவாழ்ந்தணரும் சேந்தனரைப் பணிய, சேந்தனரும் அவர்களைப் பணிந்து ஆங்கிருந்து திருவிடைக்கழிக்குச் சென்று இளையபிள்ளையாரை "மாலுலாமனந்தம்" எனுந் திருவிசைப்பா வோதித்துதித்து, திரு ஆவடு துறை முதலிய ஸ்தலங்களைப் பணிந்து திருப் பதிகமோதி, சிற்சபேசர் திருவடி நிழலில் வீற்றிருந்தனர்.

சேந்தனரை இவ்வண்ணம் முத்திநெறி சேர்ப்பித்த திருவெண்காடர் சீகாழியடைந்து தோணியப்பரையும் திருநிலை நாயகியாரையும் வணங்கி "திருவளர்பவளப்பெருமலை" எனும் முதலையுடைய திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை யோதி அங்குச் சிலகாலந்தங்கி, நடராஜப்பெருமானைத் தரிசிக்கக் கருதி "அத்தனை" யெனுஞ் செய்யுள் கூறிப் புறப்பட்டு, கொள்ளிடக்கரை யேறி, சிதம்பரத்தை யடைந்து திருவீதியைத் தண்டனிட்டு வணங்கி வலம் வந்து தூலலிங்கமாகிய திருக்கோபுரத்தைப் பணிந்து, திருமாளிகையைப் பிர தக்ஷிணஞ்செய்து கனகசபையைப்பணிந்து ஆனந்தத்திருநடந்தரிசித்துப் பர வசராகி "பூமேலயனறியா" என்னும் முதலையுடைய கோயினுன்மணிமாலை யோதி விடைகொண்டு வெளிவந்து, தமக்குற்ற பசியால் "பன்னகவாடகப்

பொற்பாதம்" எனும் பாடல் கூறியவுடனே, சிவகாமியம்மையார் வேதியச் சிறுமியாய், உச்சிகால நிவேதனத்தைக் கொடுத்தருள, உண்டு பசியாறின வுடன் வந்த பார்ப்பனப்பெண்மறைய, வந்தவர் உலகமாதா வென்றறிந்து ஆராமையால், "ஓடுமெடுத்து" எனும் பாடலால் துதித்து, "சோறிடுநாடு" எனுஞ் செய்யுளையோதி, காலங்களில் திருநடன தரிசனஞ்செய்து "நினை மின்மனனே" என்பது முதலியபலதுதிகளோதிச் சிலகாலம் அங்கேயிருந்து திருவொற்றியூரைக்கருதி "பாற்கடல்கடைய" எனும் அடைக்கலத்திருவகவல் கூறி இன்னுஞ் சில தோத்திரங்களியற்றி வழிக்கொண்டு பல க்ஷேத்திரங் களைத் தரிசித்துக் காஞ்சியடைந்து திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி யோதி, திருஏகம்பமாலை, கச்சித்திருவகவல் முதலிய கூறி, காரோணத்தில்

வீற்றிருக்கையில் பசிதாளாமல் "அத்திமுதல்" எனும் வெண்பாவோத, அம்மையார் அந்தணமங்கையாய் அமுதளிப்பப் பசியாறி, அங்குள்ள பலதளிகளையும் தரிசித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு, திருவாலங்காடு திருப்பாசூர் முதலிய தலங்களை வணங்கி, திருக்காளத்தியைத் தரிசிக்கச்செல்லுகையில், கண்ணப்பநாயனுர் முதலானுர் பெருமையைக்கருதி "வாளான்மக வரிந்தூட்ட" எனுஞ் செய்யுளோதிக் காளத்திமலையடைந்து பணிந்து அங்குவசிக்கையில், கயிலையைத் தரிசிக்க விரும்பி "மந்திக்குருளை" எனுஞ் செய்யுளோதியவுடன், காளத்தியாகிய தென்கயிலைப்பிரானே வடகயிலைத் திருக்கோலத்தைக் காட்டியருளத் தரிசித்துப் பலவாறு துதித்துப் பணிந்து விடைகொண்டு; பிரளய வெள்ளத்தில் அழியாது நின்று பலகை வடிவாகிப் பெருமான் விளங்கிய தலமும், பலகைநாதர் படம்பக்கநாதர் தியாகராஜப் பெருமான் முதலிய திருநாமங்களோடு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந்தலமும், பிரமபுரி ஆதிபுரி முதலிய அநேக காரணப்பெயர்கள் வாய்ந்ததும், கற்பகவிருக்ஷம் தவங்கிடந்து மகிழமரமாய் இறைவர்க்குத் திருநீழல் செய்வதும், அகஸ்திய முனிவர் திருமணக்கோல தரிசனஞ் செய்யப்பெற்றதும், ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் முதலிய மூவருந் தேவாரத் திருப்பதிகமோதப்பெற்றதும், சங்கிலி நாச்சியார் திருப்பள்ளித் தாமத்தொண்டு செய்திருந்ததும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிவாநுக்கிரகத்தால் சங்கிலி நாச்சியாரைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்ததும், ஓமகுண்ட முதலிய பல புண்ணிய தீர்த்தங்களுடையதும், அளவிட்டுரைக்க ஆதிசேடனுலு முடியாத அரும்பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்ததுமான திருவொற்றியூரைச் சேவிக்கக் கருதிப் புறப்பட்டனர்.

அப்படி வருந்திருவெண்காடர் "கண்டங்கரியதாம்" எனும்வெண்பாவோதி யாவுங் குருலிங்க சங்கமங்களாக விளங்கக்கண்டு "வாவியெல்லாந்தீர்த்தம்" எனும் வெண்பாவாற் றுதித்து, திருவொற்றியூரின் எல்லையில் பிரவேசித்துத் தம்மை மறந்துண்டான பேரின்பப்பெருக்கால் "ஒடுவிழுந்து" எனும்வெண்பாவோதி "கிடப்படவார்" எனுஞ்செய்யுளாற்றுதித்து, திருவீதியை மிதியாது பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சன்னிதியடைந்து சேவித்து "இருநிலமடந்தை" எனும் முதலையுடைய திருவொற்றியூர் ஒருபா வொருபஃது பாடித்துதிசெய்து, திரும்பி "ஐயுந்தொடர்ந்து" எனும் பாடலோதி, முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல் முதலியன திருவாய்மலர்ந்து, பசுமேய்க்குஞ் சிறுரோடு விளையாட்டயர்கையில், ஒருநாள் அவர்களைநோக்கிஉங்களுக்கு விளையாட்டுக்காட்டுவேன் பாருங்கள். என்னை யொரு குழியிற் புதைக்கவென, அவர்கள் அங்ஙனம்புரிய, திருவெண்காடர் வெளிப்போந்து ஒரு மணற்றிட்டைமேல் நிற்க, சிறுவர் வியந்து, பன்முறை அவ்வாறுசெய்ய, இவரும் வெளிவந்துகொண்டேயிருந்து இறுதியில் ஒருமுறை வெளிவராது சிவலிங்க வடிவாக வெளியே விளங்கினர்.

அதுகண்ட சிறுவர்கள் அதிசயித்து அதனை ஊரார்க்குணர்த்த, அவ்வூரினர் பலரும் பார்த்ததிசயித்துப் பணிந்தார்கள். இவர் மனைவியாரான சிவகலையம்மையார் இவர் திருவடித்தியானத்தால் இவர்க்குமுன்னரே சிவகதியெய்தினர். பட்டினத்துப்பிள்ளையாரது உன்னத நிலையைக்கேள்வியுற்ற காவிரிப்பூப்பட்டினத்துள்ள உறவினர்முதலியபலரும் திருவொற்றியூரெய்தித் தரிசித்துப் பலவகைக் தொண்டு புரிந்து திருவருட்பெருஞ் செல்வராயினர். என்று உபமன்யுமுனிவர் பல முனிவர்களுக் குபதேதித்தமுறையே ஸ்ரீபவிஷ்யோத்தரபுராணத்தில் திருவிடைமருதூர் மஹாத்மியத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள பட்டினத்தடிகள் சரித்திரத்தைச் சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளான சௌநகாதிமகரிஷிகளுக்குச் சொல்லினர்.

இதனைப் பக்திசிரத்தையோடு படிப்போருங் கேட்போரும் இம்மை மறுமைப் பலன்களை யெய்தி அழியாத சிவகதி யெய்துவார்கள்.

திருவெண்காட்டடிகளென வழங்கும்
பட்டினத்துப்பிள்ளையார் சரித்திரம்,

முற்றிற்று.

நேரிசை வெண்பா.

மண்ணாசை பொன்னாசை மாதாசை நீத்தருளை
உணணடி யோற்றி யுயர்பதியில்—பண்ணது
நாடிலிங்க மாய்ப்பட்டி னத்தடிக ளானதினம்
ஆடியுத்தி ராடநா ளாம்.

இச்சரித்திர வசனமும் திருநக்ஷத்திர வெண்பாவும்
சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்
சைவப்பிரசாரணருமாகிய,
ஈக்காடு—இரத்தினவேலுமுதலியா ரவர்கள்
எழுதியன.